Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Karamsin, Nicolai Michaelow.; N. Karamsin ; oversatte af Russisk paa Tydsk ved J. Richter ; fordanskede ved T. R. Thiele.
Titel | Title:	Fortællinger
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : J. N. Thiele, 1801
Fysiske størrelse | Physical extent:	159 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

N. Karamsin

FORTÆLLINGER

1801

58-407

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 141405

Rex/c

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

CARL LUND

Fortællinger

af

N. Karamsin.

Oversatte af Russisk paa Tydsk

ved

J. Richter.

Fordanskede ved T. R. Thiele.

Kiøbenhavn, 1801.

Forlagte og trykte af J. R. Thiele.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Oversætterens Fortale.

Karamsins Fortællinger have gjort den meest glimrende Lykke i den russiske Læseverden, og Spectateur du Nord sætter dem, i Indledningen til den franske Oversættelse af Julie — som, om jeg ikke tager feil, findes i Martshæftet for Aaret 17 7 — ved Siden af Marmontels og Florians Mesterstykker.

Ved disse Grunde, som maaskee overhoved kuns gielde saare lidet hos os, vil jeg ingenlunde forekomme Læserens Dom over dette den russiske skiønne Litteraturs Produkts Værd eller Uværd; de skulle allene tjene til, paa en værdig Maade at indføre denne hos os endnu temmelig ubekiendte Forfatter blandt et fremmet Publikum; ligeledes

kunne de og, i alle Tilfælde, retfærdiggjøre Oversætterens Tanker, at forplante disse det ublidere Nordens Blomster paa Fædrelandets Grund.

Den stakkels Lise, Flor Sidni, og Natalie finder man i Karamsins "Kleinigkeiten"; (Moskva 1797.) Julie derimod er trykt for sig selv.

I den tydske, og følgelig og i den danske Oversættelse, ere mange Ting udeladte, som udentvivl hverken vilde have behaget tydske eller danske Læsere. Begynderen altsaa, som maaskee vil bruge Oversættelsen som et Hjelpemiddel, til bedre at forstaae Originalen, bebrejde ikke Oversætteren, naar han finder mangt et Sted anderledes, end i det Russiske. Med Tiden, naar han lærer bedre at kjende begge Sprog, begge Nationers Hovedkarakterer, vil han lettelig indsee Grundene, som bestemde, til at oversætte saa, og ikke anderledes.

Kiøbenhavn, i Februar 1801.

Den

Den stakkels Lise.

Blandt alle Egne omkring Moskva behager ingen mig mere, end Højen, hvorpaa Simeonskloſters mørke, gothiſke Taarne høve ſig i Vejret. Paa højre Side ſeer man den uhyre Mængde af Moskvas Huſe og Kirker, ſom fremſtille ſig for Øjet, liig et prægtigt Amphitheater, — et majeſtætiſk Malerie, iſær naar de forgyldte Kupler og Kors paa de talrige Taarne oplyſes af den purpurfarvede Aftenſoel! — Dybt nede udbrede velluſtende Enge deres buntede Tæpper, og bagved diſſe ſtrømmer Moskvafloden paa gruult Sand, og er enten bedækket med lette Fiſkerjoller, eller med ſværbelæſſede Barkaſ-

fer. Paa hiin Side Floden græsse talrige Hjorder, og den unge Hyrde forkorter sig Tiden, under Skyggen af ærværdige Egetræer, ved simple, melodiske Sange. I en lang Fraastand fremskinne de forgyldte Spidser af Danielskloster igjennem høje Popeltræer, og næsten ved Randen af Horizonten øiner man Spurrebjergene. Paa venstre Side udbrede sig vidtløftige Kornmarker, blandt hvilke hist og her Landsbyer og Kratskove rage frem, og længere borte ender Lystslottet Kolomenskoe Udsigten paa denne Side.

Ofte besøger jeg denne Egn, og næsten altid høitideligholder jeg her Foraarets blide Ankomst, og sørger med Naturen ved Efteraarets mørke Dage. Naar da Stormen tuder i Klosterets øde Mure og mørke Korsgange, eller hvinende suser henover de med høit Græs begroede Gravhøje, hører jeg, siddende paa en sønderbrudt Gravsteen, det nu forløbne Aarhundredes hule Suk og Stønnen, og deeltagende Følelser og Veemod fylde min Sjel. Lister jeg mig derpaa omkring igjennem de forfaldne Celler, om-

omsvæves jeg af de Ulykkeliges Aander, som engang tilforn beboede dem. En Olding med sneehvidt Haar ligger bedende for Krucifixet, og anraaber med inderlig Anstrængelse om en hastig Opløsning. Dette Liv har ikke længere nogen Behagelighed for ham; alle hans Følelser ere udslukte, den eneste Følelse af Sygdom og Svaghed undtagen. En ung Munk seer med bleegt Ansigt og mørke Øjekast ud igjennem Gitteret for hans Vindue. Han seer Fuglene i deres Frihed flyve igjennem Luften — og hans matte Øje svømmer i bittre Taarer. Han sørger og henvisner — og snart forkynder Klokkernes hule Lyd hans tidlige Død. Betragter jeg omsider Afbildningerne paa Væggene i Kirken af de Undergjerninger, som skulle have tildraget sig i dette Kloster: hvorledes der her regne Fisk ned fra Himmelen, for de af en fiendtlig Hær indsluttede Klosterbeboere: hvorledes hist den hellige Jomfrues Billede nøder Fienden til Flugten: saa vaagner i min Sjel Erindringen om Fædrelandets Historie, og om hine sørgelige Tider, da vilde Horder af Tatarer hjemsøgte Rusland med Ild

og Sværd, og det ulykkelige Moskva, lig en forladt Enke, kun kunde vente Hjelp og Bistand fra Himmelen.

Dog helst tænker jeg paa den stakkels Lises sørgelige Skjebne, naar jeg besøger denne Egn. Thi mit Hjerte føler gjerne om Deeltagelses Gysen, og mit Øje svømmer gjerne i Medynks Taarer.

Ikke langtfra Klosterets Ringmuur staaer midt paa en grøn Græseng, i Nærheden af en Birkeskov, en tom Hytte, uden Døre og Vinduer, hvis Tag allerede forlængeſiden synes at være indstyrtet. I denne Hytte levede omtrent for tredive Aar siden den skiønne og gode Lise med hendes gamle Moder.

Lises Fader havde været en flittig Bonde, som altid omhyggelig havde dyrket sin Ager, og derhos levet ordentlig. Han havde derfor og altid havt saameget, som han behøvede. Men efter hans Død bestedtes Moder og Datter i Fattigdom. Lejesvendens dovne Haand dyrkede Agrene kuns slet, og Høsten faldt hvert Aar uheldigere ud, saa at de omsider saae sig nødsagede,

sagede, til at bortleje hele deres lille Avling for en Bagatelle. Derhos sørgede den stakkels Enke uafladelig over Tabet af hendes Mand — thi ogsaa paa Landet kjender man Kjerlighed — Sorgen uedbrød hendes Sundhed, hun blev Dag for Dag svagere, og inden kort Tid var hun ikke længere istand, til at arbejde. Den femtenaarige Lise maatte nu allene besørge det hele Husvæsen, og, uagtet hendes Ungdom og Skionhed, arbejdede hun Dag og Nat. Hun vævede, hun bandt, samlede Blomster om Foraaret, og om Sommeren Bær, og bar dem til Byen, for der at sælge dem. Ofte trykde den gode, følsomme Gamle sin flittige, ufortrødne Datter til sit svagbankende Bryst, og kaldte hende sin Forsørgerske, sin Alderdoms Trøst og Glæde. Med varme Taarer anraabde hun den Almægtige, at han vilde lønne hende for hendes barnlige Kjerlighed. "Gud har skjenket mig Hænderne til Arbejde," svarede den gode Datter: "og har I ikke opfødt mig ved eders Bryst? Har I ikke plejet og passet mig, som et hjelpløst Barn? Nu er Turen kommen til mig, at

pleje Eder. Lad kun af at græde. Sørg ikke saaledes bestandig, gode Moder. Vore Taarer ville alligevel ikke kunne kalde vor Fader tilbage til Livet.„

Saaledes talde den omme Datter, og dog kunde hun ofte ikke afholde sig selv fra Taarer, naar hun betragtede deres fælleds forladte Tilstand. Men hun skjulde altid sit Hjertes Kummer under en glad og munter Mine, for ikke at forøge Moderens Smærte.

"Først paa hiin Side Graven,„ svarede den Gamle, "først paa hiin Side Graven, dyrebare Datter, der afstørres mine Taarer. Der, siger man, ville vi jo alle blive glade og lykkelige; og jeg vil sikkerlig blive der, thi jeg vil der see din Fader igjen! Dog ønsker jeg, endnu ikke at døe saa hastig. Thi hvad vilde blive af Dig, uden mig, gode Lise? Hvad vilde Du allene begynde paa? Nej! Gud lad mig først see Dig forsørget! Og udentvivl finder sig snart en brav Mand til Dig; da vil jeg velsigne Eder begge, mine dyrebare Børn, og lægge mit Hoved sødt til Hvile.„ —

To

To Aar vare nu forløbne efter Faderens Død. Engene prangede atter i Foraarets Prydelse, og Lise bar Majblomster til Moskva. En ung, velklædt Mand, med en behagelig Mine, mødte hende. Hun tilbød ham sine Blomster, og — rødmede.

"Sælger Du disse Blomster, smukke Pige?" spurgte han venlig.

Ja, svarede Lise.

"Og hvad vil Du have for dem?"

Fem Kopeker (5 Sk.)

"O! det er altfor lidt. Her har Du en Rubel."

Lise betragtede Yngtingen forundret og undselig. Derpaa slog hun Øjnene end mere rødmende ned og sagde: Rubelen tager jeg ikke.

"Og hvorfor ikke?"

Jeg vil ikke have mere, end mig tilkommer.

"Men jeg troer, at denne Blomsterkost, plukket af saa elskværdig en Piges Haand, nok er en Rubel værd. Dog, naar Du ikke anderledes vil, saa tag her, hvad Du har forlangt.

Jeg

Jeg ønskede forresten, altid at kiøbe Blomster af Dig, og jeg beder Dig, for Fremtiden ikke at plukke for andre, end for mig.“ —

Lise leverede ham Blomsterkosten, efterat hun havde taget Femkopekstykket, og vilde nu forsøge sig bort med en Hilsen. Men den Fremmede tog hende ved Haanden, og spurgde: ”Hvor gaaer Du hen, kjære Pige?“

Hjem.

”Og hvor boer Du?“

Lise sagde ham nu sin Boepæl, og ilde bort; thi Ynglingen havde sluppet hendes Haand, saasom allerede adskillige af de Forbigaaende bleve staaende, og med Kjelmsk Latter betragtede ham og Pigen.

Da Lise kom hjem, fortælde hun Moderen, hvad der var mødt hende. ”Du har gjort ret deri,“ sagde denne, ”at Du ikke har modtaget Rubelen. Hvem veed, hvad det var for et slet Menneske!“

Nej, Moder, det var vist ikke noget slet Menneske! Hans Mine var saa god, hans

Stemme

Stemme saa mild! I skulde kun have seet ham —

"Naa, naa, det er dog altid bedre at leve af sine Hænders Arbejde, end af Velgjerninger. Og Du veed endnu ikke, kjære Barn, hvorledes de slemme Mandfolk ofte opstille Garn for de slakkels Piger. Mit Hjerte er aldrig roligt, naar Du gaaer til Byen, og jeg beder da inderlig, at Gud vil bevare Dig for al Forførelse."

Taarerne stode her Lise i Øjnene, og hun kastede sig om Moderens Hals.

Dagen derpaa plukkede Lise de skionneste Majblomster, og ilde til Moskva dermed. Hendes Øjne syntes hemmelig at søge noget. Mange vilde kiøbe hende Blomsterne af, men hun sagde, de vare ikke tilsalg, og undseelig kastede hun Øjnene snart til den ene, snart til den anden Side. Saaledes nærmede sig Aftenen, og hun maatte tænke paa Hjemvejen. Da kastede hun Blomsterne i Moskvafloden, og raabde med bekiæmt Hjerte: Nu skal heller Ingen eje eder! —

Næste

Næste Dag henimod Aften sad hun og spandt ved Vinduet, og nynnede med sagte Stemme en sørgelig Sang. Paa en gang sprang hun skrigende op — den unge Ubekjendte stod for Vinduet. "Hvad fejler Dig?" spurgde den forskrækkede Moder.

Intet, svarede Lise, med frygtsom Stemme; jeg har kuns seet ham.

"Ham? Hvem da?"

Den unge Herre, som kiøbte mig Blomsterne af.

Den Gamle saae udaf Vinduet, og Yngslingen hilsede hende saa venlig, at det ikke var hende mueligt, at tiltroe ham noget Ondt. "Guds Fred og god Dag, Moerlille," saaledes tiltalde han hende. "Jeg er meget træt; kan jeg ikke faae et Glas friss Mælk hos Eder?" — Den tjenstfærdige Lise oppebiede ikke Moderens Svar — udentvivl, fordi hun allerede iforvejen vidste det — hun løb hastig i Kjelderen, bragde en reenlig Mælkebotte op, fyldte gesvindt et Glas, afstørrede det i et reent hvidt Klæde, skjenkede det fuldt, og rakte det med nedslagne

Øjne

Øjne til Vinduet. Den Ubekjendte drak — og Nektar, fra Hebes Haand, havde ikke kunnet smage ham bedre. Enhver vil nu lettelig gjætte, hvor inderlig og varm han takkede Lise; dog skeede dette ikke saameget med Ord, som ved Øjekast. Imidlertid fortalde den Gamle ham om sin Kummer og sin Glæde, — om sin Mands Død, og om sin Datters fortræffelige Egenskaber, om hendes Arbejdsomhed og barnlige Kjerlighed. Han hørde paa hende med Opmærksomhed, men hans Øjne — behøver jeg vel at sige, hvor de vare henvendte? — Lise, den undseelige Lise, slog kun sjelden Øjnene op til Ynglingen; men ikke hastigere forsvinder Lynet i de mørke Skyer, end hendes blaae Øjne hæftede sig til Jorden, naar de mødte hans Øjekast. — "Jeg vilde ønske," sagde den Ubekjendte til Moderen, "at eders Datter ikke vilde sælge sine Arbejder til andre, end til mig. Hun behøvede da ikke saa ofte at forlade Eder, for at gaae til Byen, thi jeg vilde selv Tid efter anden besøge Eder." Ved disse Ord glændsede Taarerne i Lises Øjne, og omsonst bestræbde hun sig for at skjule dem. Hen-

des

des Kinder straalede, som Aftenrøden i en klar Sommeraften. Hun betragtede undseelig sit venstre Ærme, som hun med den høire Haand lagde i Folder.

Den Gamle antog med Glæde dette Forslag, saasom hun intet Uretmæssigt fandt deri. Hun forsikkrede den Fremmede, at Lises Lærred og Strømper vare af fortrinlig Godhed, og holdt meget længere, end andre. Det begyndte at blive mørkt, og den Ubekjendte belavede sig nu paa Hjemvejen. "Og hvad hedder De da, kjære, venlige Herre?" spurgde den Gamle. — Jeg hedder Login, svarede han. — Login, gjentog Lise hemmelig, Login; og fremsagde endnu noglegange dette Navn, som om hun ret vilde indprente sig det i Hukommelsen. Login tog Afskeed, og gik bort. Lise ledsagede ham med Øinene, saa langt hun kunde. Imidlertid hensad den Gamle i dybe Tanker; omsider tog hun Datteren ved Haanden og sagde: "Ach, Lise, hvor god og smuk er han! om Du engang fik saadan en Brudgom!" — Lises hele Hjerte var herved sat i Bevægelse. — Moder, Moder!

raabde

raabde hun, hvor er det mueligt? han er en Adelsmand, og skulde blandt Bønderne — hun var ikke istand, til at fuldende sin Tale.

Det er omsider Tid, at gjøre Læseren nærmere bekjendt med Login. Login var en ung Adelsmand, af middelmaadig Forstand, og af et naturlig godt, men svagt og letsindigt Hjerte. Hidtil havde han ført et temmelig frit og lystigt Liv, ikke tænkt paa andet, end paa sine Fornøjelser, og ene søgt Lykkaligheden i sandselige Glæder, hvor han rimeligviis meget ofte ikke fandt den. Dette havde gjort ham mismodig, og allerede begyndte han at laste sin Skjebne. Lises Skjønhed havde strax gjort det stærkeste Indtryk paa ham, og da han var meget belæst i Romaner og Digte, og besad en levende Indbildingskraft, som ofte hensatte ham i de — virkelige eller fabelagtige? — Tider, da Menneskene, efter Digternes Beskrivelse, vandrede paa grønne Enge, badede sig i krystalklare Kilder, næbbedes, som Duer, under Roser og Myrther, og henlevede deres Dage i en lykkelig Ledighed; saa troede han, nu i Lise at have fundet

det Ideal, som hans Hjerte allerede saalænge havde søgt. "Naturen„ sagde han, "indbyder mig her til dens rene Glæder;„ og saaledes besluttede han, — i det mindste for nogen Tid, — ganske at forlade den store Verden.

Men jeg vender tilbage til Lise. Det var Nat. Moderen velsignede sin Datter, og ønskede hende en rolig Søvn; dog dennegang blev Ønsket ikke opfyldt. Lise sov meget urolig Den ny Gjæst i hendes Hjerte, Logins Billede, stod saa levende for hende, at hun hvert Øieblik vaagnede, og — sukkede. Endnu før Solens Opgang stod hun op, og gik til Mostvasfodens Bredde, hvor hun satte sig ned i Græsset. Tungsindig betragtede hun den hvide Taage (Duggen), som opsteeg fra Jorden, og bestrøede Naturens grønne Dragt med glændsende Duggdraaber. Rundtomkring herskede endnu Taushed og Roe. Men snart opvaagnede den opgaaende Sol hele Skabningen. I Skove og Krat blev det levende. Fuglene begyndte at synge, og fløi ud efter Føde. Blomsterne hævede deres Toppe i Vejret, for at indsuge Lysets

sets oplivende Straaler. Men Lise hensad endnu bestandig lige tungsindig. "Hvad fejler Dig, stakkels Lise? Ellers, naar Du opvaagnede med Fuglene, hilsede Du glad, ligesom de, Morgenen. Din rene, muntre Sjel gav Glenskin fra dine Øine, lig Solens Straaler, som spejle sig i Duggdraaberne. Og nu sidder Du her bedrøvet, og den hele Naturs Glæder blive fremmede for din Sjel. "

Imidlertid drev en ung Hyrde sin Hjord langsmed Bredden, og blæsde en lystig Sang paa Skalmejen. Da Lise blev ham vaer, tænkde hun: "Ach! om dog den, med hvilken mit Hjerte for nærværende Stund er beskiæftiget, var en Hyrde eller Bonde! han vilde da vistnok nu saaledes drive sin Hjord forbi. Smilende vilde jeg hilse ham, og venligen sige til ham: God Morgen, kjære Ven! hvor driver Du din Hjord hen? Ogsaa her voxer godt Græs for dine Faar, og buntede Blomster i Mængde, til at flætte en Krans af til din Hat. Han vilde da see mild til mig, vilde maaskee tage mig ved Haanden — men det er alt tomme Drømme. " —

Hyrden drog forbi, og forsvandt med sin spraglede Hjord bagved en nærliggende Høj. Paa eengang hørde Lise Plasket af Aarer. Hun slog Øinene op, saae en Baad, og i Baaden — Login.

Alle hendes Nerver zittrede af Glæde. Hun sprang op, og vilde gaae; men hun var ikke istand dertil. Login sprang i Land, nærmede sig Lise, og — hendes Drømme bleve tildeels opfyldte; thi Login betragtede hende venlig, tog hende ved Haanden — og Lise stod nu her med nedslagne Øine, blussende Kinder og skiælvende Hjerte. Hun var ikke istand, til at trække sin Haand tilbage, og da han med sine Rosenlæber nærmede sig hendes Mund, var det hende ikke mueligt, at vende sig bort — ach! han kyssede hende, og kyssede hende med en saadan Varme, at den hele Verden syntes hende at staae i lys Lue. "Kjereste Lise," sagde Login, "jeg elsker Dig!" Disse Ord tonede i hendes Inderste som en himmelsk Musik. Næppe vilde hun troe sine egne Øren, og — dog jeg nedlægger min Pen; kun endnu saameget! —

Lises

Liſes Henrykkelſe forjog den undſeelige Frygtagtighed. Login mærkede, at han elſkedes igjen, elſkedes inderlig af et reent, uſkyldigt og aabent Hjerte.

De ſadde begge i Græſſet, og Pladſen imellem dem blev beſtandig mindre. De ſaae hinanden i Øjnene, og gjentog uophørligen de Ord: "jeg elſker Dig!" og ſaaledes henſvandt Timerne for dem ſom Øjeblikke. Omſider befandede Liſe ſig, at hendes Moder maaſkee kunne være bekymret for hende. Man maatte ſkilles ad. "Ach! Login," ſagde Liſe, "vil Du og ſtedſe elſke mig?" — Stedſe, kjere Liſe, ſtedſe! — "Kan Du tilſværge mig det?" — Ja, det kan jeg. — "Dog nej, jeg behøver ingen Eed; jeg troer Dig alligevel, Login; jeg troer Dig. Kunde Du vel bedrage den ſtakkels Liſe? Ikke ſandt, det er umueligt?" — Umueligt, kjere Liſe, umueligt! — "Hvor lykkelig er jeg, og hvor vil min Moder glæde ſig, naar jeg forſæller hende, at Du elſker mig!" — Nej, Liſe, hende maae vi ikke ſige det mindſte derom. — "Hvorfor ikke?" — Gamle Folk ere altid mistænkelige;

kelige; hun vil strax gjøre sig allehaande ufordeelagtige Betænkninger derover. — "Nej, det vil hun sikkerlig ikke; jeg kjender hende." — Dog, kjære Lise, jeg beder Dig, sig hende intet derom. — "Nu vel, jeg vil heri adlyde Dig, skjøndt det dog virkelig ikke synes mig ret, at fortie noget for hende" — De omfavnede hinanden forsidstegang, og skiltes ad, efterat de iforvejen havde aftalt med hverandre, at mødes hver Aften enten ved Flodbredden, eller i Birkeskoven, eller ved Hytten, og det saa vist, at ingen Hindring deri maatte gjøre nogen Forandring.

Lise gik nu, men hun saae sig vel hundredegange tilbage efter Login, som stod ved Flodbredden, og saae efter hende. I en ganske anden Stemming betraad hun nu Hytten, end hun havde forladt den. I hendes Ansigt og alle hendes Bevægelser malede sig den inderligste Glæde. "Han elsker mig" var hendes eneste Tanke, og denne Tanke var en rig Kilde paa Henrykkelse for hende. "O!" raabde hun sin Moder imøde, som nys var opstaaen, "o! hvilken

hvilken skion Morgen er det idag! hvor Glæden besjeler Alt herudenfor! Aldrig har Lærken sjunget saa skiønt; aldrig har Solen skinnet saa klar; aldrig have Blomsterne udbredt saa behagelig en Velluqt!„

Den Gamle kastede sin Kappe om sig, og fulgde Lise paa Engen, for at nyde den skionne Morgen, som hun med saa henrykkende Farver havde skildret for hende. Virkelig syntes den hende meget behagelig; thi ved den elskede Datters Smiil tilsmildte hende og den hele Natur. "Ach! Lise,„ raabde hun, "hvor dog vor gode Gud har gjort alting skiønt og fortræffeligt for os! Jeg har nu allerede levet over tredsindstyve Aar i Verden, og kan alligevel endnu ikke see mig mæt paa Guds Almagtsgjerninger, paa den klare Himmel, der som et stort Telt er udspændt over os; og paa den kjere Jord, som hvert Aar forynges, og frembringer nye Blomster og nyt Græs. Den gode Fader i Himmelen maa dog elske Menneskene meget højt, siden han har udpyntet Jorden saa skiøn for dem. Ja, Lise, hvem skulde vel

gjerne ville dse, naar der ikke paa Jorden gaves saamegen Rød? Dog dette har vel og sin gode Grund. Maaskee glemde vi ganske Bekymringen for vor Sjel, naar ikke Taarer stundum flode fra vore Øjne.„

Fra nu af saae Lise og Login hinanden hver Aften, naar den Gamle havde lagt sig til Roe. De sadde da enten ved Flodbredden, eller spadserede i Birkeskoven, eller lejrede sig under Egetræerne, som strax udenfor Hytten omgave en dyb spejlklar Fiskerdam. Den stille Maane, som kastede sine Straaler igjennem de grønne Grene, forgyldte ofte Lises blonde Haar, med hvilket Zephyr eller Elskerens Haand legede. Ofte spejlede dens Billede sig i Pigens af Kjerlighed vaade Øjne, som Logins varme Kys bestandig igjen aftørrede. De omfavnede hinanden — og den kydske, blufærdige Cynthia (Maanen) skjulde ikke sit Ansigt; thi deres Favnetag vare rene og uskyldige. "Naar Du,„ fremstammede Lise, "naar Du, elskte Login, siger til mig: jeg elsker Dig, min Lise; naar Du trykker mig til dit Bryst, og betragter mig med dine venlige

venlige Øjne; saa bliver jeg saa glad, saa vel tilmode, at jeg glemmer mig selv og den hele Verden, og kuns tænker paa Dig, min Login. Jeg undrer mig kuns over, hvorledes jeg tilforn, førend jeg kjendte Dig, har kunnet leve tilfreds og fornøjet. Jeg kan for nærværende Tid slet ikke begribe det; thi uden Dig synes Livet mig uden al Glæde, fuldt af Fortrædelighed og Jammer. Uden dine Øjne er den klare Maane mørk for mig; Nattergalens Sang behager mig ikke, naar jeg ikke tillige hører din Stemme, og den friske Luft synes mig, uden dit Aandedræt, tung og besværlig.

Login henrykkes ganske af sin Hyrdinde — saaledes kaldte han hende — og jo mere hun elskede ham, desto elskværdigere blev han og i sine egne Øjne. Alle den store Verdens glimrende Forlystelser syntes ham nu som Tant, i Sammenligning med de Glæder, som et uskyldigt Hjertes omme Venskab forskaffede ham. Med Foragt saae han nu tilbage paa de usle Glæder, som hidtil fængslede hans Sandser. "Nej," raabde han, "kuns med Broderkjer-

lighed vil jeg elske den huldrige Pige. Det være langtfra mig, at misbruge hendes Ømhed! Kun paa Dydens Vej finder man den sande Lykfalighed.„ — Ubesindige Yngling! kjender Du vel og dit eget Hjerte? Kan Du vel altid sikre for dets hæftige Anfald? Vil roligt Overlæg stedse beherske dine Tilbøjeligheder?

Lise ønskede altid, at Login ret flittig vilde besøge hendes Moder. "Jeg elsker hende,„ sagde den gode Datter, "og ønsker hende derfor enhver Glæde; og det synes mig, som om Synet af Dig maa skjenke Enhver Fornøjelse.„ — Og virkelig glædede og altid den Gamle sig, naar hun saae Login. Hun talde gjerne med ham, om sin salig Mand, og om deres Ungdomsdage, ved hvad Lejlighed hun forstegang havde seet sin kjære Hans, og hvorledes han var bleven forelsket i hende, hvor enige og lykkelige de havde levet med hinanden. "Ach!„ lagde hun da til, "vi kunde aldrig see os mætte paa hinanden, indtil den sørgelige Time, da Døden udrev ham af mine Arme.„ — Login hørde paa hende med uforstilt Fornøjelse.

Han

Han kiøbde hende Liſes Arbeider af, og vilde altid betale mere, end hun forlangde; men den Gamle lod ſig paa ingen Maade noget paanøde over den faſtſatte Priis.

Saaledes hengik nogle Uger. En Aften maatte Login vente længere, end ſædvanlig, paa Liſe. Hun kom omſider, men bedrøvet og forgrædt. "Liſe, for Guds Skyld! hvad feiler Dig?" — Ach! Login, jeg har grædt. — "Hvorfor? jeg beder Dig!" — Du ſkal faae alting at vide. En ung, riig Bonde fra nærmeſte Landsbye bejler til mig, og Moder vil, at jeg ſkal ægte ham. — "Og Du ſamtykker?" — Uſoelſomme! kan Du vel ſperge? Kun giør det mig ondt for min Moder; hun græder og beklager ſig, at jeg ikke ønſker hendes Tilfredshed, og at hun ikke vil kunne døe rolig, naar hun ikke iforvejen ſeer mig vel giift. Ach! den gode Moder veed ikke, at mit Hjerte ikke længere er frit! — Login omfavnede Liſe, og forſikkrede hende, at intet paa Jorden var ham dyrebarere, end hendes Lykke; efter hendes Moders Død vilde han tage hende til ſig, og

da

da vilde de leve i en sød Forstaaelse paa Landet, i Naturens Skiød, som i et Paradiis. — Men Du kan ikke blive min Mand? sagde Lise med et sagte Suk. — "Hvorfor ikke?" — Jeg er en simpel Bondepige. — "Du fornærmer mig, Lise. Din Ven følger ikke usle Fordomme; din rene, følelsomme, uskyldige Sjel har hos ham Fortrin for alt. Du vil stedse blive det Dyrebareste for mig paa Jorden."

Lise kastede sig op til hans Bryst, og nu — **slog hendes Uskyldigheds Dødsklokke.** Login følde usædvanlig hæftige Anfald — endnu aldrig tilforn var Lise forekommen ham saa indtagende; aldrig havde hendes Kjertegn saaledes rørt ham; aldrig havde hendes Kys været saa varme og inderlige. Lise var uforsegt, hun kjendte ikke den Fare, hvori hun befandt sig, og saaledes forblev hun rolig og sorgløs. Nattens Mørke begunstigede Begjerligheden. Ingen Stjerne blinkede paa Himmelen; ingen Lysstraale kunde oplyse hendes Vildfarelse. Login følde en indvortes Skiælven — Lise følde den samme, uden at formode, hvad det betydede,

bede, uden at vide, hvad der fejlede hende. — Ach! arme Lise, hvor er din Moder? hvor er din Skytsengel? hvor — din Uskyldighed? Lises Vildfarelse varede kuns Øieblikke: ubekjendt med de nye Følelser, hun nu havde lært at kjende, spurgte hun Login fuld af Forundring: hvad der var foregaaet med hende? Login taug, søgte efter Ord, men — fandt dem ikke. "Ach!" sukkede Lise, "jeg frygter for, hvad vi have gjort, er ikke ret. Jeg troede at dø; min Sjel — Nej, jeg er ikke istand, til at udsige det. Men Du tier, Login? Du sukker? Barmhjertige Gud! hvad er det?" Imidlertid havde det begyndt at tordne. Lise skiælvede over sit hele Legeme. "Login, Login!" raabde hun, "jeg er bange; jeg frygter for, at Lynilden vil dræbe mig som en Forbryderske." Det tordnede stærkere, og Regnen styrtede strømmeviis ned. Naturen syntes at sørge over Lises tabte Uskyldighed.

Login gjorde sig al Umage, for at tilfredsstille hende, og ledsagede hende til Hytten. Ved Afskeden sagde hun endnu grædende: "Ach! Login,

gin, overtyd mig om, at vi endnu i Fremtiden ville blive ligesaa lykkelige, som vi hidtil vare.„ — Det ville vi sikkerlig, kjære Lise, svarede Login; vel ikke derom. — "Gud give det! — Jeg maa troe dine Ord, thi jeg elsker Dig; men i mit Hjerte .... Dog nok! Lev vel! imorgen sees vi igjen.„

Deres Sammenkomster vedbleve nu som tilforn. Men hvormeget havde alting forandret sig! Login nøjedes nu ikke længere med Lises uskyldige Kjertegn — et kjærlighedsfuldt Øjekast, et Haandtryk, et Kys, et uskyldigt Favnetag, var ham ikke længere nok — han ønskede mere, og det saalænge, indtil han omsider slet intet mere ønskede. Hvo der kjender det menneskelige Hjerte, og har overvejet Naturen af sine sødeste Rydelser, vil sikkerlig være enig med mig deri, at Opfyldelsen af alle Ønsker er den farligste Klippe for Kjærlighed. Lise var nu ikke længere Login, som tilforn, en Engel, hvis Uskyldighed opflammede hans Indbildingskraft, og hævede hans Aand. Den platoniske Kjærlighed havde gjort Plads for andre Følelser, som ikke

vare

vare ham noget Nyt, og hvoraf han just ikke kunde være stolt.

Hvad Lise angik, da var hun ham ganske hengiven, levede blot for Login, fulgde ham i alt, som et Lam, og fandt sin Lykke blot i hans Tilfredshed.

Omsider begyndte hun at spore en Forandring hos Login, og sagde ofte til ham: "Tilforn var Du mere munter. Du syntes da roligere og lykkeligere, og jeg frygtede ikke for, at tabe din Kjerlighed; men nu„ —

Ofte, naar Login tog Afskeed, sagde han: "Imorgen, kjere Lise, kan jeg ikke komme: jeg har nødvendige Forretninger;„ — og stedse stode Taarerne Lise i Øjnene ved disse Ord.

Omsider saae hun ham engang ikke i fem Dage efter hinanden. Hun var i største Uroe. Paa sjette Dag kom han, og sagde med en bedrøvet Mine: "Lise, jeg maa for nogen Tid forlade Dig. Du veed, vi have Krig, og jeg er i Tjenesten. Mit Regiment har faaet Marschordre.„ — Lise blev bleeg, og var nærved Afmagt.

Login

Login flatterede hende under de helligste Forsikkringer, at han aldrig vilde ophøre, at elske hende, og at han havde det stærkeste Haab om, efter sin Tilbagekomst at kunne leve uadskillelig forenet med hende. Lise taug længe. Omsider greb hun med bittre Taarer hans Haand, saae ham med ømmeste Kjærlighed stivt i Øjnene, og spurgde: "Er det ikke muligt, at Du kan blive?" — Jo, det er muligt, svarede Login; men da er jeg brændemærket med Skændsel, og enhver vil foragte mig som en fej, Fædrelandet uværdig Søn. — "Naar det er Tilfældet," raabde Lise, "saa gaae, gaae, hvorhen Gud vil! Men om Du blev paa Valpladsen" — Døden for sit Fædreland er sød, gode Lise. — "Saa skiottede jeg heller ikke om, at leve længere." — Men hvorfor ville vi befrygte det Værste? Lader os hellere haabe! lader os haabe, at jeg snart sund og glad vender tilbage igjen i dine Arme. — "Gud give det! Hver Dag, hver Time, vil jeg bede ham derom. Ach! hvi kan jeg ikke skrive eller læse? Du vilde da skrive mig til, hvad der mødte Dig, og jeg vilde da svare

Dig,

Dig, og fortælle Dig — om mine Taarer.„ — Nej, kjære Lise, græd ikke! ophold Dig for din Ven. — "Haarde Mand, jeg skal ikke græde? endog denne sidste Trøst vil Du berøve mig? Nej, naar jeg fraskilles Dig, skulle mine Taarer først da høre op at flyde, naar mit Hjerte hentørres.„ — Tænk paa det søde Øieblik, naar vi igjen skulle see hinanden. — "I Sandhed, jeg skal tænke derpaa! O! kuns at det snart maatte være forhaanden! Dyrebare, elskede Login, glem ikke din stakkels Lise, som elsker Dig mere, end sig selv.„ —

Dog, jeg er ikke istand, til at fortælle den hele sørgelige Samtale. De aftalde omsider den sidste Sammenkomst for næste Dag.

Login gik ind, for ogsaa at tage Afskeed med Lises Moder. Den gode Gamle kunde ikke afholde sig fra Taarer, da hun hørde, at den kjære, venlige, unge Herre skulde afsted til Krigen. Han paanødte hende nogle Penge, under det Paaskud, han vilde ikke tillade, at Lise, i hans Fraværelse, folgde sine Arbejder til Andre, da de, efter Aftalen, tilhørde ham. Den Gamle

overvældede ham med Velsignelser. "Give Gud," sagde hun, "at De snart maa komme lykkelig tilbage til os, paa det jeg endnu engang kan see Dem, førend jeg dør. Maaskee finder sig imidlertid en Brudgom for min Lise efter hendes Smag. Hvor vilde det glæde mig, om De kom med til Bryllupper! Og at De kan vide det til Efterretning, til Lises første Barn skal De staae Fadder. Ach! hvor inderlig ønsker jeg, endnu at opleve dette!" — Lise stod ved Siden af sin Moder, og vovede ikke at see paa hende. Euhver vil lettelig forestille sig, hvad hun i disse Øieblikke følede.

Men hvo beskriver hendes Følelser, da Login førstidstegang omfavnede hende, førstidstegang trykte hende til sit Bryst, og sagde hende Levvel. Hvilket rørende Malerie! Morgenrøden saaes i Bevægelse som et Ildhav i den østlige Deel af Horizonten. Login holdt den blege, skiælvende Pige indsluttet i sine Arme, under Grenene af en høj Eeg. Hun syntes ikke at kunne overleve Skilsmissen fra ham.

Hun

Hun sukkede — Login græd, og — forlod hende omsider. Hun sank ned, faldt paa Knæe, opløftede Hænderne mod Himmelen, og saae efter den Elskede med usravendte Øine. Han fjernede sig alt mere og mere, og tilsidst tabde hun ham ganske af Sigte. — Solen fremtraad i det samme, og den stakkels, forladte Lise hensank uden Bevidsthed paa den fugtige Jord.

Da hun igjen kom til sig selv, syntes Verden hende øde, mørk og bedrøvet. Alle Naturens Yndigheder vare forsvundne tilligemed hendes Elskede.

"Men," raabde hun paa eengang, "hvi bliver jeg tilbage i denne Ødemarken? Hvem hindrer mig fra, at følge min Login? Krigen selv er ikke frygtelig for mig. Kun der er det frygteligt for mig, hvor min Elskede ikke er. Med ham vil jeg leve og dø, og maaskee kan jeg engang kiøbe hans dyrebare Liv med Opoffrelsen af mit. Tov, Elskede, jeg flyer efter Dig." — Og allerede vilde hun ile efter Login, da Tanken om hendes Moder holdt hende tilbage. Suk-

kende gik hun nu med langsomme Skridt tilbage til Hytten.

Fra denne Dag af var Lises Liv fuldt af Kummer, som blev hende saameget tungere at bære, jo omhyggeligere hun søgde at skjule den for hendes omme Moder. Kuns da blev hendes Hjerte lettet, naar hun kunde græde i Eenrum, og klage over Skilsmissen fra den Elskede. Ofte blandede Turteldueus sørgelige Kurren sig i hendes Klager, og stundum — men kuns sjelden — opklarede en gylden Haabsstraale hendes Kummers Nat. "Hvor lykkelig vil jeg blive," udraabde hun da, "naar han igjen vender tilbage! Hvor forandret vil da alting være!" — Ved denne Tanke opklaredes hendes Øje, Roserne paa hendes Kinder oplivedes, og hendes Mine smilde, som en blid og klar Majmorgen efter Tordenvejr om Natten.

Saaledes vare to Maaneder hensvundne, da Lise en Dag gik til Byen, for at hente Rosenvand til hendes Moder, som havde svage Øjne. I en af de store Gader rullede en prægtig Vogn forbie hende; hun saae op, og kjendte —

Login

Login. "Ach!" raabde hun, og styrtede mod Vognen. Men Kareten rullede hastig forbi, og blev holdende noget derfra udenfor en stor Gaard. Login steeg udaf Vognen, og vilde just træde ind i Huset, da Lises Arme omslyngede ham. Han blegnede, da han saae hende. Derpaa tog han hende, uden at sige et Ord, ved Haanden, og førde hende til sit Værelse. Saasnart de vare her, lukkede han Døren i Laas, og tiltalde hende saaledes: "Lise, Omstændighederne have meget forandret sig. Jeg er bleven gift. Du maa nu lade mig i Roe. Ogsaa din egen Sindsroe gior det nødvendigt, at Du glemmer mig. Jeg har elsket Dig, og elsker Dig endnu, det vil sige, jeg ønsker Dig alt Godt. Her har Du hundrede Rubler. Tag dem (han puttede hende Pengene i Lommen). Tillad mig, endnu engang at omfavne Dig, og gaae rolig hjem." —

Førend Lise kunde komme sig fra den forbausende Skræk, hvori Logins Ord havde sat hende, havde han allerede ført hende udaf

Værelset, og givet Tjenerne Ordre, "at ledsage Pigen udaf Huset."

Hjertet bløder hos mig, — jeg glemmer, at Login er Menneske, og skulde forbande ham — men min Tunge er stiv og ubevægelig — jeg kan kun med taarefulde Øine see til Himmelen. — Ach! hvi er det ingen opdigtet Historie, jeg fortæller, men en sørgelig Sandhed; — "Det var altsaa usandt, at Login skulde til Armeen?" — Nej, han havde virkelig været der; men, istedetfor at slaaes, havde han spilt Kort, og tabt sin hele Formue. — Da der strax derpaa blev Fred, vendte han, belæsset med Gield, tilbage til Moskva, hvor nu kuns et eneste Middel blev tilovers for ham, til igjen at forbedre sine Omstændigheder, nemlig — at ægte en rig Enke, men som allerede var temmelig til Aarene. Allerede længe tilforn havde hun havt et godt Øje til Login; men hidtil vare bestandig alle hendes Andragender med Foragt blevne tilbagevisste. Men nu var Login bleven anderledes tilsinds. Han indfandt sig i hendes Huus, og efter et oprigtigt Suk, som han

han skjenkede Lises Minde, gav han hende sin Haand. Men kan vel noget undskylde ham?

Lise kom sig igjen paa Gaden fra sin Sandsløshed. Men til hvilke Følelser opvaagnede hun nu? "Han har stødt mig fra sig? — Han elsker en anden? — Jeg er fortabt!" det var hendes eneste Tanke, som snart blev afbrudt ved en dyb Afmagt.

En godhjertig Kone, som gik forbi, blev staaende, og søgde at bringe den stakkels Lise igjen til sig selv. Den Ulykkelige slog omsider Øinene op, rejste sig ved den gode Kones Hjelp, og gik, efterat hun havde takket den gode Kone, langsom bort, hun vidste ikke selv, hvorhen. "Det kan jeg ikke overleve," tænkde hun; "o! om dog Himmelen styrtede ned over mig, og knuste mig! om dog Jorden aabnede sig under mine Fødder, og opslugde mig! Men, ach! Himmel og Jord ere døve for mine Klager! — Vee mig! vee mig!" — Hun var nu kom-

men til den dybe, med høje Egetræer omskyggede Fiskedam, hvis Bredde endnu for faa Uger siden havde været Skuepladsen for hendes Glæder og Henrykkelse. Erindringen herom satte hendes Inderste i Bevægelse, og hendes Hjertes usigelige Jammer malede sig i hendes Ansigt. Hun hensank i mørke, dybsindige Tanker, som varede nogle Minuter; derpaa saae hun op med vilde Øjekast, og da hun blev deres Naboes Datter, en femtenaarig Pige, vaer, som gik ikke langt derfra, kaldte hun hende til sig, trak de af Login bekomne Penge opaf Lommen, og overleverede hende samme med disse Ord: "Vær saa god, kjære Hanne, at bringe min Moder disse Penge — de ere ikke erhvervede paa nogen uretmæssig Maade — sig hende det — dog læg til, at jeg paa det haardeste har forsyndet mig imod hende, saasom jeg har fordulgt for hende min Kjærlighed til den gruesomme — dog hvortil nytter Navnet? — Sig hende, at han har bedraget mig, og beed hende,

de, at hun tilgiver mig — Gud vil vist sørge for hende! Kys hendes Haand, ligesom jeg nu kysser din, og sig hende derhos, den stakkels Lise har bedet Dig derom. Sig hende til Slutning, at jeg —„ Her styrtede hun sig i Dammen. Hanne skreg og græd, og forsøgte, at redde hende; men omsonst! — Hun løb i største Hast til Landsbyen, og gjorde Alarm. Ogsaa ilde en stor Mængde Folk til, og trak den Ulykkelige op, men — hun var død.

Dette var den stakkels Lises sørgelige Endeligt. Engang, naar vi hisset see hinanden, i et bedre Liv, vil jeg sikkerlig kjende Dig igjen, omme, gode Pige!

Man begrov hende tætved Dammen, under en skyggefuld Eeg. Et Trækors betegner Stedet, hvor hun er begraven. Her sidder jeg ofte i tungsindig Eftertanke, og betragter hendes Hvilested. Ligefor mine Øjne bølger Dammen, og over mit Hoved rasler Løvet paa Træerne.

Da Lises Moder fik sin Datters ulykkelige Død at vide, blev hun betagen af en grændseløs Skræk. Hendes Blod standsede, og hendes Øjne tillukde sig — for evig. — Hytten blev tom — og endnu, den Dag idag er, naar Vinden om Natten piber i dens Ruiner, siger den overtroiske Bonde, som da altid betegner sig med Kors: Hør den stakkels Lises Suk!

Login var ulykkelig alle de Dage, han levede. Han fik Lises sørgelige Skjebne at vide, og forfaldt til dybeste Tungsindighed — han anklagede sig selv som hendes Morder. Et Aar før hans Død lærde jeg at kjende ham, og han selv fortælde mig, paa Lises Gravhøj, denne saa sørgelige Historie. — Nu omfavne de udentvivl begge hinanden forsonede i Evighedens blidere Egne!

Flor Silin.

Lad Virgiler besynge Augusters Roes, lad Hykleres Veltalenhed udbasune de Stores ophøjede Egenskaber! jeg vil forkynde den brave Flor Silins Roes, som vel kuns er en Bonde, men derhos en ædel Mand. Og denne Lovtale skal allene bestaae i en usminket Fortælling af hans Handlinger!

Endnu kan jeg ikke uden inderligste Følelse tænke paa det skrækfulde Aar, som i Egnen ved den nederste Deel af Wolga er bekjendt under Navnet Hungersaaret. Med Veemodighed erindrer jeg mig Sommeren, i hvilken de

de ved en vedholdende Tørke udtørrede Agre og Enge kun bleve vædede med de ulykkelige Bønders Taarer. Ved Gysen tænker jeg paa Høsten, da man, istedetfor de sædvanlige Glædessange efter fuldbragt Indhøstning, kuns hørde de fortvivlende Bønders Suk og Klage ved Synet af deres tomme Lader; og Skræk henriver mig ganske, naar jeg tilbagekalder i min Erindring Noden om Vinteren, da hele Familier forlode deres Huse, og trak som Tiggere omkring paa Landevejene, hvor de, trodsende Kulden, tilbragde Dag og Nat under aaben Himmel. For ikke længere at martre den følsomme Læsers Hjerte, vil jeg ikke videre udmale hiin Tids skrækfulde Scener.

Jeg levede dengang paa et Landgods, ikke langt fra Simbirsk, og, skiøndt jeg endnu kuns var Barn, følde jeg dog allerede den almindelige Nød, og mine Brødres Lidelser gik mig nær til Hjerte.

I en nærliggende Landsbye levede til samme Tid Flor Silin, en stræbsom Bonde, som altid dyrkede sin Ager bedre, end hans Naboer, og havde derfor og altid den rigeste Høst, og behøvede aldrig at sælge alt sit Korn. Nu kom det tørre Aar, og alle Landsbyens Indbyggere bleve bragte til Tiggerstaven, Flor Silin allene undtagen. Dog var Flittighed ikke hans eneste Dyd. Istedetfor her at benytte sig af Lejligheden, og sælge sit overflødige Korn til en højere Pris, kaldte han de Fattige blandt sine Naboer til sig, og tiltalde dem saaledes: "Hører, mine Brødre, I mangle Korn, og jeg har samme i Overflødighed. Hjelper mig, at tærske nogle Tønder, og tager derpaa saameget, som enhver af Eder behøver." — Bønderne stode som Støtter af Forundring; thi Ædelmodighed er ligesaavel et sjeldent Syn paa Landet, som i Stæderne.

Rygtet om Silins Velgiørenhed gav Gjenlyd i Naboegnene, og de forarmede Bønder fra de omliggende Landsbyer kom nu og til ham,

ham, og bade om Korn. Den brave Silin modtog dem som Brødre, og afslidse ikke en eneste, saalænge han endnu selv havde noget. "Paa denne Maade," paamindte hans Kone ham, "ville vi til Slutning selv komme til at lide Mangel." — "Der staaer i Guds Ord," svarede Silin, "Giver, saa skal Eder gives."

Aaret derpaa bønhørde Gud de Fattiges Graad, og velsignede Høsten. Bønderne, som Silin havde givet Korn, kom nu, for at betale deres Gjæld med Renter. "Du har reddet os og vore Børn fra Hungersdød," sagde de med Taarer i Øjnene; "kun Gud kan belønne Dig for denne ædle Handling — vi kunne blot betale Dig vor Gjæld med Taksigelse." — Jeg behøver nu intet Korn, kjære Venner, svarede Silin, Høsten er falden vel ud for mig. Takker i øvrigt Gud; thi han allene har hjulpet Eder i Nøden, og ikke jeg Stakkel.

Om-

Omsonst paatrængde Skyldnerne ham. "Nej," sagde han, "jeg tager ikke eders Korn. Men have I noget tilovers, saa uddeler det blandt de Ulykkelige, som sidste Høst ikke vare istand, til at besaae deres Agre, og desaarsag nu lide Mangel. Der gives, desværre, nok af dem her i Naboegnen. Lader os hjelpe dem, kjære Brødre, og Gud vil sikkerlig velsigne os derfor." — Ja, det ville vi gjøre, svarede de rørte Bønder, vi ville uddele dette Korn blandt de Fattige, og derhos sige dem, at de have Dig allene at takke for denne Velgjerning, og at de i Foreening med os og vore Børn bede til Gud for Dig. — Silin slog Øinene taarefulde mod Himmelen, og hvad han i dette Øieblik følde, kan ingen Tunge udsige.

En andengang brændte fjorten Bondergaarde af i en nærliggende Landsbye. Silin sendte enhver af de Brandlidte to Rubler og en Lee.

Strax

Strax derpaa brændte en anden Bondebye heel af. De fattige Indbaanere, som næsten havde mistet alt, hvad de ejede, toge deres Tilflugt til den brave Silin; men hans forrige Velgjerninger havde sat ham udaf Stand, til at hjelpe dem saaledes, som han gjerne vilde. Han var uden Penge. "Dog," sagde han, "her er en Hest, som jeg just ikke nødvendig bruger. Tager, og sælger den."

For to livegne Piger, som han havde kiøbt paa sin Herremands Navn, udvirkede han Frihed, holdt dem siden som sine egne Døttre, og gav dem et anstændigt Udstyr.

Hvis Du endnu vandrer iblandt os *), menneskekjerlige Flor Silin, hvis Du endnu ikke

---

*) Han lever endnu, og en af mine Venner har forelæst ham dette Stykke. Grædende har den brave Olding udraabt: "Nej, saameget er jeg ikke værd! dette fortjener jeg ikke!"

Forf. Anm.

ikke er gaaen over til et bedre, Dig værdigere Liv, hvor den Algodes Haand vil sætte Dig højt over mange Konger og Førster, saa udøver Du sikkerlig endnu meget Godt mod dine Medmennesker, og erhverver Dig nye Trin i Himmelen. Kommer jeg nogensinde igjen til den Egn, hvis Prydelse Du er, saa vil jeg med Ærefrygt nærme mig din Hytte, og tilbede Dyden i Dig. Men finder jeg Dig ikke mere i Live, vil jeg besøge din Gravhøj, og væde den med mine Taarer. En Steen skal bedække din Grav, og paa den vil jeg med egen Haand indgrave de Ord: "Her hviler Støvet af en ædel Mand."

Den meest berømte Nation i Europa har indviet store Mænd, hvis Talenter tildroge sig Verdens Beundring, et saare prægtigt Tempel. *) Aldrig vilde jeg med bedækket Hoved

D gaae

*) Westminsterabbediet i London indeholder som bekjendt berømte Mænds Mindesmærker.

gade forbi dette Sted, men med Taarer af inderligste Følelse nærme mig det Tempel, som er helliget ædle Menneskevenners Minde — og i dette Tempel henhørde ogsaa dit Minde, brave Flor Silin!

Na-

Natalia,

Bojardatteren.

I Moskva, det umaadelige russiske Riges uhyre Hovedstad, levede tilforn Bojaren Matvei Andreev, en riig og forstandig Mand, en tro, paalidelig Tjener hos Zaren, og en af de meest gjæstfrie Russere. Han var mægtig, i Besiddelse af mange Landsbyer og Flækker, men brugde aldrig sin Magt til sine stakkels Naboers Undertrykkelse, men ene til deres Beskyttelse og Forsvar — en Omstændighed, som maaskee mangen i vor oplyste Tidsalder ville finde usandsynlig, men som dog virkelig dengang var intet sjeldent.

Zaren kaldte ham sit høire Øie, og dette Øie bedrog eller blændede ham aldrig. Naar Zaren havde een eller anden vigtig Sag at afgiøre, kaldte han altid sin Bojar Matvei, og Bojaren Matvei lagde sin rene Haand paa sit rene Hjerte og sagde: "Denne anseer jeg for uskyldig, og hiin for skyldig — (ikke efter den eller den Ukas (Lovsartikel, men) — efter min Samvittighed." — Og stedse stemde hans Samvittighed overeens med Sandheden og Zarens Samvittighed. Sagen blev nu uden Ophold afgjort. Den Uskyldige oplæstede sine taarefulde Øine fulde af Taknemmelighed mod Himmelen, og pegede med Haanden paa den gode Zar og den brave Bojar, imedens den Skyldige søgte at skjule sin Skændsel i afsidesliggende Udørkener. Især fortjener en priisværdig Sædvane hos Bojaren Matvej at nævnes, som til alle Tider og blandt alle Folk fortjende at efterlignes. Paa enhver af de store Højtidsdage, som i Rusland ere bekjendte under Navnet de tolv store Fester, lod han lange Borde dække i sine Værelser, satte sig derpaa udenfor Døren af sit Huus, og indbød alle, som gik forbi,

forbi, til Spiisning. *) Naar Bordene vare fulde, gik han igjen ind i Huset, anviisde Giæsterne deres Pladse, og satte sig selv hos dem. Nu bleve de rygende Fade frembaarne, hvis Vellugt allene allerede vederqvægede de hungrige Giæster. Under Maaltidet talde Værten venlig med sine Giæster, erkundigede sig om deres Omstændigheder, gav dem gode Raad, tilbød dem sin Tieneste, og spogede med dem, som med gode Venner.

Saaledes nød den ærværdige Huusfader i Patriarkernes Tidsalder Himmelens Gaver i Selskab med sin talrige Familie, og hans Hjerte glædede sig altid, naar han rundtomkring sig i ethvert Ansigt øinede de meest levende Udtryk af Kjerlighed og Tilfredshed.

Efter endt Maaltid fyldte de mætte Giæster deres Glas, og raabde med een Stemme og ett Hjerte: "Gode, gode Bojar og Fader, vi drikke paa din Sundhed! Gid Du endnu

*) Virkelig er denne Omstændighed bleven mig fortalt af mange gamle Folk.

Forf. Anm.

maa tælle ligesaamange lykkelige Aar, som der ere Draaber i Glasset!„ — De drak, og Taknemmelighedstaarer faldt paa den sneehvide Borddug.

Dette var Bojaren Matvei, Zarens tro Tjener, Menneskehedens ædle Ven! Han var nu tredsindstyve Aar gammel, hans Blod flød sagtere, og hans Hjertes langsommere Slag forkyndte ham den nærforestaaende Ende paa hans Pillegrimsreise. Dog dette forstyrrede ikke hans Roe; thi det uigjennemtrængelige Mørke, hvori Livets Bane ender sig, er kun frygteligt for den Lastefulde og Onde; den Gode og Dydige derimod gaaer det uforfærdet imøde. Med roligt Blik seer han tilbage paa det Forbigangne, glædes og vederqvæges endnu ved de sidste Straaler af den nedgaaende Livssol, og træder derpaa med glade, skiondt dunkle og uvisse Følelser, ind i det ubekiendte Land. Saaledes levede og den dydige Olding Matvei lykkelig og tilfreds. Folkets Kierlighed og Zarens Venskab opklarede hans Livs Aften. Men den skionneste Ædelsteen i hans Glædes Krands var dog hans eneste, elskede Datter, Natalia. Allerede længe havde han begrædt hendes Moders Død;

Død; men ægteskabelig Ømheds Cypresser bleve nu snart fortrængte af faderlig Kjærligheds Roser. I den fremblomstrende Datter saae han paa ny Billedet af sin elskede Kone, og istedetfor Sorgens bittre Taarer glændsede nu sømmeste Faderkjærlighed i hans Øine.

Paa Engene og i Lunden finder man mange Blomster, men ingen ligner dog Rosen i Skiønhed. Saaledes gaves der og mange ret smukke Piger i det, forlængesiden ved sine Døttres Skiønhed berømte Moskva; men ingen kunde dog maale sig med Natalia. Natalia var yndigere end alle andre. Naar hun lod sig see i Kirken, glemde endog den meest andægtige Olding at giøre Kors, og de forfængeligste Mødre gave hende Fortrinet for deres egne Døttre.

Sokrates har paastaaet, at i et skiønt Legeme boer og en skiøn Sjel, og Sokrates er, som Billedhugger og Philosoph, en kompetent Dommer over Legems- og Sjelsskiønhed. Det være imidlertid som det vil! saameget er i det mindste vist, at den skiønne Natalia ogsaa besad en skiøn Sjel. Hun var øm, indtagende, som Turtelduen, uskyldig, som et Lam, og mild,

som en Majmorgen. Med eet Ord, hun besad alle en velopdragen Piges Egenskaber, uagtet Russerne dengang hverken kjendte Locke, Rousseau, Campe, Weisse eller Moriz, hvortil der gaves to meget gyldige Aarsager, nemlig: for det første vare disse pædagogiske Forfattere dengang endnu ikke til, og for det andet vidste Russerne overhoved kun saare lidet af Bøger og Læsning. De opdroge deres Børn omtrent saaledes, som Naturen opdrager Planterne, det vil sige, de ernærede dem, og alt øvrigt overlode de til Forsynet. Og Forsynet var dem gunstigt, og belønnede hartad altid deres Tillid med gode Børn, som bleve deres Alderdoms Trøst og Glæde.

En berømt Psycholog, hvis Navn jeg har glemt, har ytret den Mening, at en nøjagtig Beskrivelse over et Menneskes daglige Syssler er den sikreste Karakteristik af hans Hjerte. Ifølge denne Autoritæt vil jeg da, med den gunstige Læsers Tilladelse, fortælle, hvorledes Natalia, Bojardatteren, fra Morgen indtil Aften tilbragde sin Tid. Saasnart Solens første Straaler gjennembrøde Mørket, og udgiød sit

flyv-

flydende Guld over den stille Jord, opvaagnede den Skionne, slog sine sorte Øine mod Himmelen, og forsede sig med den hideste Marmorhaand, nogen nogensinde har havt; stod op, kastede et let silke Slob om sig, og traad "i Prydelsen af sit løsflagrende Haar" til det runde Vindue i hendes høje Sahl, for derfra at betragte det herlige Malerie af den opvaagnende Skabning. Moskvas gyldne Kupler laae ligesfor hende i Morgenrødens Glands, og den tykke Mariæskov, hvori dengang endnu alle Nordens vilde Dyr opholdt sig, trak sig, som en tyk Røg, i en umaadelig Afstand frem for hendes Øine.

Paa den anden Side faldt hendes muntre Øine paa Moskvaflodens blinkende Bugter, paa blomsterrige Enge og enkelte Landsbyer, hvorfra hist og her de arbejdsomme Bønder under glade Sange iilde til deres Arbejde.

Natalias Hjerte følde i disse Timer en stille Glæde. Vel forstod hun ikke, veltalende at prise Naturens Skionheder, men hun kunde f ø l e dem. Stiltiende tænkde hun kun: "hvor skion er ikke Morgenen, hvor henrykkende den

hele Egn heromkring!„ Men aldrig faldt det hende ind, at hun i sin Morgendragt var langt skionnere end alt det, hun beundrede. Det unge, ved Nattens behagelige Dromme opvarmede Blod farvede hendes Kinder med skionneste Rosenrode. Morgensolens Straaler forhøjede Ilden i hendes sorte Øine, og hendes kastaniebrune Haar hang i tætte Lokker om hendes hvide Nakke og Liliebarm, som kun ganske lidet var aabnet for Zephyrs forfriskende Aande; men vilde denne Hykler vove, end mere at blotte Skionhedens Helligdom, hvilken Kjenderen saameget beundrer hos den mediceiske Venus, saa trak den undseelige Pige, som skyede selv Solens Blik og Luftens Berørelse, strax det fine Torklæde, som bedækkede hendes kydske Barm, tættere sammen.

Hun vakte nu sin Nænka *), som tilforn havde været en tro Tjenerske hos hendes afdøde

*) Nænka svarer i en vis Henseende til det spanske Duenna, hvis Betydning er mere bekjendt. Nænkaerne ere gammelagtige Fruentimmere, der i Pigebørnenes yngre Aar vare

afdøde Moder. "Staae op, kjære Nænka," sagde Natalia, "ret strax ringer det til Kirke." Nænkaen kaldte sin Froken en Morgensfugl, og stod langsom og nødig op. Men var hun først engang paaklædt, opvartede hun den kjære Froken hurtig og glad. Hun bragde hende Vand, kæmde hendes skinne, lange Haar, lagde det i Krøller, og indflettede det med et Perlebaand. Naar Klokken ringde, tilde de til Kirken. — "Hverdag i Kirke?" — Ja vistnok! dette var dengang saa Skik, og kuns Regn- eller Sneevejr kunde undertiden afholde en ung Pige fra Opfyldelsen af denne fromme Pligt. Natalia gik sædvanlig hen i en Krog i Kirken, og bad andægtig. Dog kastede hun vel og hemmelig Øjnene til Højre og Venstre, for at betragte sine Naboersker; thi dengang gaves der hverken Klubbs eller Maskerader, som nu, hvor man kunde see og blive seete. Kirken var det eneste

---

vare Opvarterſker, og ſiden, ſom Kammerjomfruer og Kydſkhedsbevogterſker, indtage en vigtig Plads blandt det ruſſiſke Tjeneſtetyende.

Overſ. Anm.

eneste Sted, hvor en ung, nysgjerrig Pige kunde tilfredsstille sin Nysgjerrighed.

Paa Hjemveien uddeelde Natalia sædvanlig nogle smaae Almisser. Naar hun kom hjem, gik hun først fremfor alt til hendes Fader, for at kysse hans Haand til Morgenhilsen. Den ærværdige Gamle græd ofte af Glæde, naar han saae sin Natalia Dag for Dag blomstre skiønnere, og vidste ikke, hvorledes han nokfom skulde takke Gud for Besiddelsen af et saastort Gode. Natalia satte sig nu hos ham, og enten strikkede eller spede. Den omme Fader vilde see paa hendes Arbejde; men istedetfor dette saae han kuns paa sin Datter, og nød i stille Henrykkelse den Lykke, at besidde en saadan Skat. Hvo der ikke af Erfaring kjender den faderlige Kjerlighed, behøver blot at erindre sig, med hvilken henrykkende Glæde han betragter den spraglede Nellike eller den hvide Jasmin, han selv har plantet; med hvilken Forsnjelse han seer den trives, og hvorledes den Tanke henrykker ham: "Det er min Blomst! jeg har plantet og opelsket den!" — for at faae et svagt Begreb om en

Faders

Faders henrykkende Glæde, hvormed han betragter et kjært Barns lykkelige Fremgang.

Efter et godt russisk Middagsmaaltid lagde Bojaren sig til Roe, og Natalia erholdt da Tilladelse, at spadsere med hendes Nænka i Haven, eller paa en stor blomsterrig Eng, som laae ikke langtfra Huset, paa det Sted, hvor nu den røde Port*) hæver sit stolte Hoved. Natalia plukkede Blomster, glædede sig ved de spraglede Sommerfugle, forlystedes ved Urternes Vellugt, og vendte altid rolig og glad hjem. Hun satte sig nu igjen ved hendes sædvanlige Arbejde. Efter endt Dagsgjerning tilbragde hun atter nogle Timer i Haven, eller i den fri Luft, besøgde vel og een eller anden af hendes unge Veninder, eller modtog dem hos sig, hvor man da forkortede sig Tiden ved venskabelig Underholdning.

I

*) Den røde Port er en Æreport, som er bleven opreist ved Kajserinde Elisabeths Kroning. Den staaer imellem Misnizka og ny Bosmannaja, i et af de meest bebyggede Quarterer af Moskva.

Overs. Anm.

I disse Selskaber tog ogsaa den brave Bojar Deel, naar ikke huuslige eller Embedsforret'ninger holdt ham tilbage. Hans graa Skiæg forskrækkede ikke de unge Piger; thi han spøgede gjerne med dem, og fortælde dem om den store Wladimirs og andre berømte russiske Helters Bedrivter.

Om Vinteren, naar Haver og Enge ikke kunde besøges, kiørde Natalia i Slæde, og oplivede sig i Kredsen af hendes Legesøstre, hvor man ved uskyldigt Spøg og Latter søgde at fordrive Kjedsommeligheden. Nænkaerne angave da forskjellige Lege til Tidsfordriv. Man legede Blindebuk og Skjul, man sang og spøgede, uden at krænke Ærbarheden, og loe, uden at fornærme nogen. Henimod Midnat skiltes man ad, og Natalia nød nu i Søvnens Arme den stille, søde Roe, som altid bliver den unge Uskyldighed til Deel.

Saaledes levede Bojardatteren indtil hendes syttende Aar. Engene bedækkedes atter

med

med 'Græs og Blomster, og Lærken begyndte at synge, da Natalia en Morgen sad ved Vinduet, og betragtede Fuglene, hvorledes de hoppede fra Green til Green, næbbedes paa det ommeste, og derpaa forsvandt under det tætte Løv. Forførstegang blev her Natalia vaer, at de altid fløj parviis, sadde parviis ved Siden af hinanden, og forsvandt parviis under det tætte Løv. Hun følde ved denne Opdagelse en besynderlig Fornemmelse. Som ved Slaget af en Hexekiæp var hun paa eengang forvandlet. Hun saae sig længselfuld omkring, som om hun søgde nogen; men, desværre! opdagede hendes smægtende Øje ingen, uden den gamle Nænka, som slumrede i en Krog af Værelset. Hun sukkede, og Taarerne stjal sig af hendes Øine. Hun følde en vis Beængstigelse, en vis Mismodighed. Intet var hende længere tilpas, intet skaffede hende mere Glæde. Hun vaagnede omsider Nænkaen, og klagede over Hjerteklemsel. Den Gamle gjorde Kors over hende, og forbandede i andægtige Bønner de onde Øine og Tunger, som ved urene Øjekast og falsk, avindsfuld Rees havde paaført hendes

kjære

kjære Froken dette Onde *); thi hun var fast overtydet om, at dette var ene Aarsagen til Natalias Upasselighed. Gode Gamle! visnok har Du allerede levet temmelig længe i Verden, men dog gives der endnu meget, Du ikke veed — eller har Du maaskee kuns glemt det igjen? Erindrer Du Dig ikke mere, hvad unge Piger i en vis Alder føle? Kan Du ikke giætte, hvorfor den ellers saa muntre Natalia nu hænger med Hovedet? — Ach! det er Nødvendigheden at elske? — det, det er hendes eneste Sygdom! det er Aarsagen til hendes Benauelse!

Natalia kunde ikke giøre sig selv Regnskab for de nye, besynderlige og dunkle Fornemmelser, hendes Sjel følde. Hendes Indbildningskraft dannede de forunderligste Billeder, hvoraf hun kuns forstod saare lidet. Ofte forekom det hende saagar vaagende, som om der i en glændsende Fraskand svævede en henrykkende Ge-

*) Denne Overtro hos Almuen, til hvilken man her sigter, er ogsaa bekjendt hos os her i Danmark. Overs. Anm.

Gestalt, der med himmelsk Smil vinkede ad hende. Med udstrakte Arme ilde hun til den — men den var forsvunden, og med et lydeligt Ach! lod hun de fremrakte Arme synke. En andengang overførtes hun i Drømme til Forgaarden ved et Tempel, hvori flere tusinde Par Mænd og Qvinder spadserede op og ned med muntre og glade Ansigter. Hun vilde træde ind, men en usynlig Haand holdt hende tilbage, og en ubekjendt Stemme raabde: "Tøv i Forgaarden, indtil Du ved en Elskers Side kan træde ind i Templet; thi for alle Eenlige er det tillukt!"

Natalia forstod ikke det ringeste af denne Drøm. Overhoved var hun sig selv en Gaade. Hun vidste ikke, hvad hun egentlig ønskede, og dog følde hun tydelig, at der fattedes hende noget — at hun længtes efter noget. Ja, gode Piger, saaledes er det! Umueligen kunne I være lykkelige, naar eders Liv hensvømmer, lig en eensom Bæk! Uden en elsket Ven, bliver Verden Eder en Ørk, og Legesøstrenes glade Stemme, Fuglenes muntre Sang vil kuns fore-

komme Eder som sørgelige Toner af en kjedsommelig Ensomhed. Forgiæves ville I forsøge at bedrage Eder selv; forgiæves ville I udfylde det Tomme i eders Hjerter med Venskabs Følelser; omsonst ville I blandt eders Legesøstre udsøge Eder en Gjenstand for eders ømme Kjerlighed. — Nej, nej, eders Hjerte længes efter noget andet! det søger et Hjerte, som med Lidenskab nærmer sig det, som, befjelet af en anden, mere brændende Følelse, er istand, til at oppuste en lige Ild. Og dette finde I hverken hos Cloe eller Daphne, der, ligesom I, smægte, der, ligesom I, ønske og søge, uden at finde. — Nej, kuns i hiin Myrtehytte, hvor en blond Yngling sidder sørgmodig og eensom, og i klagende Toner udaander sin Kummer over eders tilsyneladende Gruesomhed — kuns der kunne I finde, hvad I søge, og uden hvilket eders Ungdom vil ikke være andet, end en tung, urolig Drøm! — Men jeg kommer igjen tilbage til Natalia.

Bojaren Matvei mærkede snart, at Natalia ikke længere var den samme som tilforn, og hans

hans Faderhjerte var bekymret. Han erkundigede sig mild og omhyggelig om hendes Omstændigheder, og sluttede omsider af hendes Svar, at hun var syg. Strax afærdigede han et ridende Bud til den hundredaarige Mosser, som opholdt sig i den mørke Skov ved Murom, mere iblandt Ulve og Bjørne, end blandt Mennesker. Hun samlede der helbredende Urter og Rødder, og var vidt og bredt udraabt for den klogeste og dueligste Lægerske; ja, den ringere Almue ansaae hende saagar for en undergjørende Helgen. Til denne sendte Bojaren Matvei Bud, og bad hende, ved sin Konst igjen at forskaffe hans Datter Helbredet, og ham Roe og Glæde. Hvad Følgen blev af dette Budskab, er, uagtet al Efterspørgsel, blevet mig ubekjendt; og virkelig fordre og nu vigtigere Omstændigheder vor Opmærksomhed.

Tiden ilede dengang ligesaa hastig, eller kræb ligesaa langsom, som nu tildags, og saaledes var imidlertid snart et Aar forløbet. Engene bedækkedes atter med Snee, og Kuldens strænge Dronning sad igjen paa sin Throne af

Jis, og plagede Rusland med Frost og Sneefog, da Natalia engang, som sædvanlig, befandt sig i Kirken, og ved et nysgjerrigt Øjekast paa den omkringstaaende Mængde blev en Yngling i mørkeblaa Kjole med forgyldte Knapper vaer, der som en Konge stak frem blandt de øvrige. Hans fyrige, gjennemtrængende Øje mødte hendes. — Hun rødmede, og i hendes Hjerte raabde det med tusinde Stemmer: det er ham! — Hun slog Øjnene ned, dog kuns for faa Minuter — hendes Øjekast henvendte sig uvilkaarlig paa ham. Han syntes hende at være Originalen til det skjønne Billede, som saalænge havde fysselsat hendes Indbildningskraft, og desaarsag forekom han hende som en kjer Bekjendter. Et nyt Lys omstraalede hendes Inderste, og det forekom hende, som om Morgensolens Glands havde opvakt hende, men hun endnu ikke efter saa mangfoldige og særegne Drømme kunde saa ret muntre sig. "Saa gives der da altsaa virkelig„ tænkde hun, "en saa skjøn Yngling paa Jorden? Hvilken Vext! hvilken Anstand! hvilket venligt, behageligt Blik! og dog,

straale

straale ikke hans Øine liig Lynet? Jeg frygter for at møde hans Øiekast — han seer paa mig, — han vender ikke Øinene fra mig, endog naar han beder — som det synes, kjender han ogsaa mig — maaskee har ogsaa han smagtet, sørget og længtes efter noget; og da er mit Billede forekommet ham, ligesom hans mig.„ — Under slige Eensamtaler var Tiden hensvunden meget hastig for Natalia. Gudstjenesten var tilende, og Nænkaen havde vel allerede tigange trukket sin Froken i Skiørtet, og hvisket hende i Øret, at det var Tid, at gaae — men den kjære Froken stod ubevægelig; thi ogsaa den Ubekjendte rørde sig ikke af Stedet. De betragtede hinanden, og — sukkede.

Denne tause Scene varede nogle Minuter, og den gamle, kortsynede Nænka mærkede endnu bestandig intet; hun troede, at Natalia bad andægtig. Omsider raslede Graveren med Nøglerne, dette bragde Natalia til sig selv; hun gik. Det unge Menneske fulgde hende i Hælene. Natalia snublede, tabde noglegange sit Lommetørklæde, og maatte følgelig vende om, for at

tage det op. Ynglingen blev staaende, gjorde sit Livbælte tilrette, og saae derhos saa opmærksom efter Natalia, at han, uagtet den strænge Kulde, glemde at sætte sin Bæverskindshue paa.

Natalias eneste Tanke var nu det unge Menneske i den blaa Kjole med forgyldte Knapper. Hun var ikke længere bedrøvet, men dog heller ikke fuldkommen glad. Hun lignede et Menneske, der omsider har erfaret, hvori dets Lykke bestaaer, men som dog endnu kuns har ringe Haab, om at naae sine Ønskers Maal. Iøvrigt spiisde, drak og soo hun kuns lidet, som alle Forelskede pleje, saa at man vel ikke længere kan tvivle om, at hun jo var forelsket i den unge Ubekjendte.

Da Natalia efter Bordet, imedens hendes Fader tog sin Middagsroe, var paa sit Værelse med Nænkaen, satte hun sig ved sit Ynglingsvindue, og aabnede Læberne, for at sige noget; men med eet saae hun igjen forlegen paa de tilfrosne Vinduer, og bragde sit Perlebaand i Orden. Omsider slog hun Øinene ned, og spurgde Nænkaen med sagte, skiælvende Stemme, hvorledes det unge Menneske i Kirken havde

havde gefaldet hende? Den Gamle svarede: "Jh, gode Gud! der vare jo saamange unge Mennesker i Kirken, om hvilket unge Menneske taler De der?„ — Om det smukkeste blandt dem alle. — Nænkaen vidste endnu ligesaameget, som før. Natalia beskrev hende Ynglingen mere omstændelig, betegnede hende Stedet, hvor han havde staaet, og sagde omsider, da Nænkaen slet intet vilde begribe, hun meende ham, som var fulgt bagefter dem ved Udgangen af Kirken. Men den Gamle forsikkrede hende ganske ligegyldig, hun var ikke bieven ham vaer. Natalia trak paa Skuldrene, og forundrede sig, hvorledes det var mueligt, at kunne oversee ham.

Dagen derpaa var Natalia den første i Kirken, men Ynglingen kom ikke. Tredie Dag udeblev han ligeledes, og den følsomme Bojardatter var nu virkelig syg. Næppe kunde hun holde sig oprejst, og dog søgde hun at skjule sit Hjertes Kummer for Faderen og Nænkaen. Kuns om Natten randt hendes Taarer. „Gruesomme,„ sukkede hun, "hvi skjuler Du Dig

for mine Øine, som uafladelig søge Dig? O! jeg Ulykkelige, jeg dør, og han fælder ikke engang Taarer paa min Grav!„

Hvorfore, ach! hvorfore opstaaer altid den skiønneste og meest lykksaliggiørende af alle Lidenskaber med Kummer? Hvor er den Elskende, som ikke sukkede i de første Dage af sin Kjerlighed, som ikke i Begyndelsen klagede over Mangel paa Gjenkjerlighed?

Fjerde Dag besøgte Natalia, uagtet den stræng Kulde og hendes Svaghed, igjen Kirken. Hendes Faders Bønner, hvis Vink ellers vare hende Befalinger, vare ikke istand, til at holde hende tilbage. Hun var igjen den første i Kirken. Med ufravendte Øine saae hun henmod Døren. Omsider kom nogen; men det var ikke ham — atter nogen — det var heller ikke ham — den tredie, fjerde var det ligesaa lidet. — Men paa eengang foer det som et elektrisk Stød igjennem alle hendes Nerver — det var ham, ham, hvis Billede stod udslettelig i Natalias Sjel. Hun rødede — det mørknedes for hendes Øine, hun maatte holde sig

ved

ved Rænkaen. Den Ubekjendte hilsede de Omkringstaaende høflig, men Natalia mere udmærket og med større Agtelse, end alle de øvrige. En sørgelig Bleghed havde udbredt sig over hans hele Ansigt, dog straalede hans Øine endnu lyrigere, end tilforn. Han holdt Øinene uafladelig henvendte paa Natalia, hvis Ynde endnu forhøjedes ved hendes Hjertes glade Følelsere Han sukkede nu og da saa højt, at hun kunde høre det, og, uagtet hendes Beskedenhed, gjættede hun dog Aarsagen til hans Suk. Gudstjenestens Time hensvandt for Natalia som en salig Minut. Hun var den sidste, som dennegang forlod Kirken, og Ynglingen fulgde bagefter hende. Hun saae sig, snart over den høire, snart over den venstre Skulder om efter ham; thi Elskende kunne aldrig see sig mætte paa hinanden. Ved Gadedøren af hendes Faders Huus saae Natalia sig forstøstegang tilbage efter den kjære Yngling, og tog ved et venligt Øiekast Afskeed med ham. Døren lukkedes efter hende, og det forekom hende, som om hun havde hørt ham sukke — i det mindste sukkede hun selv.

Dennegang havde Nankaen været mere opmærksom. Hun begyndte selv, at tale om den smukke Ubekjendte, som havde fulgt dem ligetil Huset. Hun roesde ham med megen Varme, fandt en besynderlig Lighed imellem ham og hendes salig Søn, troede, at han sikkerlig maatte være af gode Forældre, og ønskede omsider, at hendes kjære Frøken engang maatte finde saadan en Brudgom. Natalia rødmede, hensank i dybe Tanker, og svarede snart Ja, snart Nej, uden i mindste Maade at vide, hvad hun sagde.

De følgende Dage var Ynglingen hvergang i Kirken, og fulgde Natalia paa Hjemvejen ligetil Gadedøren, hvor de ved venligste Øjekast toge Afskeed med hinanden. Men Menneskets Hjerte — og fornemmelig en forelsket Piges Hjerte — er en underlig Ting. Hvad der idag tilfredstiller og er det nok, er imorgen allerede for lidt. Det ønsker bestandig mere og mere. Saaledes var Natalia allerede ikke længere tilfreds med, at hun saae den smukke Ubekjendte, og læsde Kjerligheden af hans Øine.

Nej,

Nej, hun vilde ogsaa høre hans Stemme; hun ønskede — Gud veed, hvad alt det var, hun endnu ønskede. Hun gik atter bedrøvet omkring, og nu og da saae man hende græde. O! Skjebne, Skjebne, vil Du da ikke snart forbarme Dig over hende? Skal da denne huldrige Pige sørge sig tildøde?

Engang henimod Aften, da Bojaren Matvei ikke var hjemme, hørde Natalia, at Gadedøren blev aabnet. Hun saae udaf Vinduet — og Syetøjet faldt hende af Hænderne — den smukke Ubekjendte stod for Døren. „Nænka, Nænka!„ raabde hun med svag Røst, „hvem er det?„ — Nænkaen saae nu ligeledes udaf Vinduet til Døren — og gik leende ud.

„Han er her? Nænka leer — hun gaaer ham saagar imøde?„ tænkde Natalia. Hendes Hjerte slog ynkligen imøde, og gjerne var hun ilet efter Nænkaen; dog holdt en vis Frygtagtighed hende tilbage. Men hun var yderst urolig. Snart rejste hun sig, og gik omkring; snart satte hun sig igjen, og begyndte at arbejde. Minuterne forekom hende som Aar — og Nænkaen

kaen blev saalænge borte. Omsider aabnedes Døren. Hun skiælvede over sit hele Legeme; men det var Nærkaen allene. Hun saae smilende til Natalia, dog uden at sige et Ord. Natalia vilde ligeledes ikke begynde at tale, og spurgde kuns med frygtsomme Øiekast, hvad hans personlige Fremstilleise havde at betyde, og hvor han nu var? Men den Gamle, som om hun ret vilde more sig over Natalias Utaalmodighed, tav endnu længe. Omsider begyndte hun: "Veed De vel, Froken, at det stakkels unge Menneske er sygt?" — Sygt? hvad feiler ham da? spurgde Natalia forskrækket. — "Meget sygt," blev Nærkaen ved; "den Stakkel har saadan Hjerteklemsel, at hverken Mad eller Drikke smager ham. Han seer ud, som et Lig, og kan næppe støtte paa Benene. Man har sagt ham, at jeg vidste et Middel mod denne hans Sygdom, og paa Grund heraf er han kommen herhid, og beder med Taarer, jeg vil hjelpe ham. Troe mig, Froken, han har ordentlig rørt mig, det brave unge Menneske!" — Naa? er han da allerede igjen borte? — "Nei,

han

han venter paa Lægemiddelet„ — Venter? hvor da? — "I Forstuen„ — For Himlens Skyld! at lade en Syg i denne Kulde vente i Forstuen! og tilmed er jo der den meest gjennemtrængende Trækvind. — "Jh, hvad skulde jeg vel gjøre? hvor skulde jeg imidlertid føre det fremmede Menneske hen, medens jeg tilbereder Lægemiddelet. Visnok, hvis De vilde tillade, at føre ham herind, vilde De virkelig gjøre en god Gjerning. Det lader til at være en ret god, brav ung Mand. Tilmed er Deres Fader ikke hjemme, og i Tusmørket vil ingen være bleven ham vaer.„ — Natalia skiælvede, og med afbrudt Stemme fremstammede hun: Jeg troer, det vilde — dog, som Du vil — Du forstaaer det bedre.

Mænkaen aabnede Døren — og Ynglingen styrtede sig for Natalias Fødder. Hun gav et lydeligt Skrig af sig — det svortnedes for hendes Øine, hendes Arme sank kraftløse ned, og Hovedet bøiede sig til Brystet. Men Ynglingens Hæftighed forjog den nærforestaaende Afmagt. Han greb hendes nedhængende

Hæn-

Hænder, og bedækkede dem med Kys. Ja, han vovede saagar, at kysse hendes Rosenlæber, og hans Favnetag vare saa varme, at den Gamle forskrækkedes og raabde til ham: "Junker, Junker, forglem ikke Aftalen!"

Da Natalia igjen slog sine sorte Øjne op, traf de lige paa hans, som de nu vare saa nær, og i begge malede sig stærkeste Følelser af den meest brændende Kjerlighed. Natalia løftede Hovedet med megen Møje i Vejret, og hendes beklemte Bryst lettedes ved et Suk. Yngligen begyndte nu at tale, og erklærede Natalia i Fornemmelsens rene Sprog, med simple, men smme og stærke Ord: hvorledes han havde seet og elsket hende, og hvorledes han følde, at han ikke kunde leve uden hendes Kjerlighed. Natalias Mund taug, men hendes Øjne talde desto tydeligere. Dog den Fremmede ønskede ogsaa at høre en mundtlig Forsikkring om hendes Kjerlighed. Han kastede sig paa ny for hendes Fødder, og sagde med Hæftighed: "Natalia, elsker Du mig? Dit Svar afgiør min Skjebne, ved

det

det bliver jeg enten det lykkeligste blandt alle Mennesker, eller og den rivende Moskvastrom bliver min Grav!„ — Ach! Frøken, raabde den medlidende Nænka, sig ham dog snart, hvor inderlig han behager Dem; De vil dog ikke giøre ham timelig og evig ulykkelig? — Natalia lagde Haanden paa Ynglingens Skulder, og tilhviskede ham med en øm, sagte Stemme: Du er mit Hjerte dyrebar; Gud give, jeg maa være dit ligesaa dyrebar! — Hun slog Øjnene mod Himmelen, og henvendte dem derpaa igjen paa den henrykte Yngling, som sløj i hendes Arme. Hvad hun følde i disse Øjeblikke, kan kun den fatte, som engang har seet, hvorledes to dydig Elskende forførstegang omfavne hinanden, hvorledes den kydske Pige glemmer Bluefærdighedens strænge Love over Kjerlighedens endnu stærkere Bud, og hviler sødt og glad ved sin Elskers Bryst. Den gamle Nænka græd af Glæde, og glemde at erindre Yngligen om Aftalen, ogsaa vilde det have været overflødigt; thi Uskyldighedens Gudinde var usynlig tilstede i Natalias Værelse.

Efter-

Efterat denne taufe Henrykkelse havde varet nogle Minuter, blev Natalia Taarer vaer i Ynglingens Øine. — "Du græder?" spurgde Natalia hamkjerlig, i det hun lod sit Hoved synke paa hans Skulder. — Jeg maa ganske aabne mit Hjerte for Dig, skionne Natalia, svarede han, thi jeg er endnu ikke fuldkommen sikker paa min Lykke — "Hvad fejler Dig endnu?" spurgde Natalia utaalmodig. — Lov mig, Elskede, at opfylde mit Ønske. — "Sig blot, hvad Du forlanger, jeg vil giøre Alt, hvad Du vil" — I denne Nat, naar Maanen gaaer ned, og Hanerne begynde at gale, vil jeg holde med en Slæde for Døren, for at afhente Dig. See, dette er mit Ønske! — "At afhente mig? Hvor vil Du føre mig hen?" — Allerførst til Kirken, for at vies, og siden til mit Hjem. — "Hvorledes? uden at sige min Fader noget derom? uden hans Tilladelse? uden hans Velsignelse? Evige, barmhjertige Gud! hvilket Forlangende! Jeg skal hemmelig forlade min Faders Huus? Hvad vil der blive af ham? Sorgen vil dræbe ham, Sorgen for

hans

hans uværdige Datter; jeg vilde blive Skyld i hans Død. O! Elskede, hvorfor skulde vi ikke hellere for hans Fødder med Taarer anraabe ham om hans faderlige Samtykke til vor Forbindelse? Han vil sikkerlig ikke negte os det. Han vil elske Dig; han vil velsigne os, og selv i Kirken lede os til Brudeskammelen.„ — Ja, vi ville engang kaste os for hans Fødder, og bede ham om hans Velsignelse; men kuns ikke endnu paa nærværende Tid; thi nu kan han ikke samtykke i vor Forbindelse. Saagar mit Liv er i Fare, om han nu lærer at kjende mig. — "Dit Liv i Fare? Det er ubegribeligt for mig. Hvad hedder Du da?„ — Jeg hedder Alexei. — Alexei? O! dette Navn har altid behaget mig! Naa, kjære Alexei, hvad skader det da, om min Fader faaer at vide, at Du hedder saaledes?„ — Du skal erfare alt, hvis Du samtykker i at giøre mig lykkelig. Elskede, dyrebare Natalia, Tiden gaaer hen, jeg maa afsted, bestem Dig. Men paa det din Fader, som jeg barnlig ærer og elsker, ikke skal anse sin Datter for tabt, og ikke hentæres i Kummer, saa ville

vi efterlade ham et Brev, hvori jeg mælder ham, at Du lever og er frisk, og at han maaskee snart igjen vil see Dig. Hvad beslutter Du, Natalia? mit Liv eller min Død? — Ved disse Ord, som han fremsagde med en stærk, gjennemtrængende Stemme, saae han Natalia med Ømheds stærkeste Udtryk lige i Øjnene. — "Du spørger endnu?" sagde Natalia, hvis Hjerte ikke længere kunde imodstaae. "Har jeg ikke lovet, at følge Dig? Vel er jeg fra spædeste Barndom af vant til, at elske min Fader; Dig har jeg først forkortsiden lært at kjende; og dog bøjer mit Hjerte sig mere til Dig; hvorledes det gaaer til, veed jeg selv ikke." — Taarer afbrød hendes Stemme.

Alexei omfavnede hende glædedrukken. Han tog en Ring af sin Finger, og satte den paa hendes, med de Ord: Du er min! Derpaa forlod han i en Hast Værelset, og Nankaen ledsagede ham over Gaarden.

Den, som dadler og bebrejder Natalia, at hun følger en ung Ubekjendt, som hun knap noglegange har seet, om hvilken hun intet veed, uden

uden at han elsker hende, ud i den vide Verden; den, som ikke kan begribe, at hun forlader den bedste, ømmeste Fader, og betroer sin Skjebne til en Fremmed, for hvis Redelighed hun slet ingen Borgen har, uden hendes uerfarne Hjerte; den kan maaskee ellers besidde mange ret gode, fortræffelige Kundskaber, men Kjerligheden kjender han sandelig ikke. Ach! den forvandler den Dydige til en Forbryder, og den Elskende, som aldrig overtraad Dydens Love, er at prise lykkelig, thi hans eller hendes Lidenskab var ikke Dyden imod; men i modsatte Tilfælde maa denne sidste vige, som det menneskelige Hjertes Aarbøger bære Vidne om paa hvert Blad.

Hvad Nænkaen angaaer, som Yngtingen ved adskillige kostbare Gaver havde bragt paa sin Side, saa er hun mindre at undskylde. Guldets Glands, som altid virker saa kraftig paa aldrende Personer, havde bragt hende til at glemme, at hun over i fyrgetyve Aar havde haandhævet Ærligheds og Troskabs Kald i Bøjarens Huus. En Ubekjendt tilintetgjorde paa eengang hendes

hele tro Hengivenhed for et Huus, hvori hun havde nydt saameget Godt, ved en Haandfuld Guld. Dog maa man lade hende vederfares den Ret, at Ynglingen paa Ære og Sømmelighed havde maattet love hende, at ægte hendes kjære Frøken, og ikke misbruge dennes Kjærlighed og Uskyldighed.

Da Ynglingen var borte, stod Natalia en Tidlang hendrykt i dybe Tanker. De stærkeste Følelser bestormede hendes ellers saa rolige Sjel. Dog blandede sig deri ikke mindste Tvivl om Alexeis Ærlighed. Vel lod sig stundum dybt fra hendes Hjerte en Stemme høre, som søgde at hindre hendes Beslutning; men i samme Hjerte svarede strax en anden, ulige stærkere Stemme, som talde for den Elskede.

Da Nænkaen igjen traad ind i Værelset, og mærkede sin kjære Frøkens Uro, søgde hun at indgyde hende Mod og Trøst. Hun ønskede hende til Lykke, at have fundet en saa smuk og elskværdig Brudgom, og godtgjorde hende af den hellige Skrift, at en Kone bør glemme og forlade alt for sin Mand. — "Stemme?" afbrød

Na-

Natalia hende, "nej, aldrig vil jeg glemme den gode Fader. Altid vil jeg tænke paa ham og bede for ham. Og Alexei har jo og forsikret mig, at vi om kort skulle vende tilbage, og kaste os for hans Fødder! Ikke sandt, det sagde han, kjære Nænka?" — Jo, svarede den Gamle, og hvad han siger, det er vist. — "Ja, det er vist!" raabde Natalia, og hendes Aasyn opklaredes lidet.

Bojaren Matvei kom samme Aften sildig hjem; og da han troede, hans Natalia allerede sov, gik han lige til sit Værelse. Men Natalia tænkde ikke paa Søvn. Hendes Sjel var syssel-sat med den Elskede, hvis Ankomst hun med Utaalmodighed ventede. Endnu skinnede Maa-nen, ved hvilken hendes Øjne ellers altid for-lystedes, men hvis skionne Lys nu var hende ubehageligt. "Hvor langsom" sukkede hun, "hvor langsom kryber den ikke henover Himmel-buen! O! til, til, kjære Maane, til Maalet af din Løbebane! thi naar Du skjuler Dig, kom-mer han, for at afhente mig!" Omsider blev hendes Ønske opfyldt. Maanen gik ned —

Hanerne begyndte at gale, og det bankede sagte paa Gadedøren. "Nænka, Nænka, til gesvindt, der er han!" — Nænkaen gik, og bragde Ynglingen. Natalia styrtede sig i hans Arme. "Her er Brevet til din Fader," sagde han. — O! læs det, jeg beder Dig, hvad har Du skrevet? — Alexei lukkede Papiret op, og læste følgende: "Jeg elsker din Datter uudsigelig. Du vilde ikke have samtykket i vor Forbindelse. Hun følger mig. Tilgiv os. Kjærligheden er mægtigere, end alt. Uden tvivl finder Du mig engang værdig, at være din Søn." — Natalia tog Brevet, og, skiøndt hun ikke kunde læse det, betragtede hun det dog med inderlig Følelse, og hendes Taarer vædede det. "Gid endnu til," sagde hun, "at jeg beder ham, ikke bedrøves derover! at dette Brev er vædet med mine Taarer, og at han enten maa glemme, eller tilgive mig."

Alexei tog Blæk og Pen opaf Lommen, og skrev efter Natalias Ord i Brevet, og lod det ligge paa Bordet. Natalia indsvøbte sig nu i hans Ræveskindspels, og tog det Helgenbillede med

med sig, hun havde erholdt tilligemed hendes Moders Velsignelse, gav den lykkelige Yngling Haanden, og forlod sukkende sit kjære Værelse. Paa Gaden slog hun Øjnene endnu engang tilbage til hendes Faders Huus; derpaa steeg hun hastig i Slæden, trykte den Elskedes Haand, og raabde: "Jeg er din! før mig hen, hvor Du vil." — Slæden fløj igjennem Gaden, da de hørde den stakaandede Nænkas Skrig, som raabde efter dem: "Ville I da lade mig tilbage? ach! jeg Ulykkelige! hvor vil det gaae mig?" Hun havde opholdt sig forlænge i Værelset, for at sammenpakke nogle Kostbarheder, og det unge Par havde i Henrykkelsens Tummel ganske glemt hende. Slæden holdt, og den Gamle satte sig knurrende paa. Hestene fløj derpaa rask afsted, og inden et Qvarteers Tid havde de allerede Moskva paa Bagen.

Paa høire Side af Vejen skinnede et svagt Lys. Kudsken drejede didhen, og snart naaede de en liden Kirke, opbygt af Træ. Alexei førde sin Elskede i dette uanseelige Tempel, der vistnok var hint temmelig uligt, som hun havde seet i

Drømme. En eneste lille, sparsom brændende Lampe oplysde det Inderste, hvor en gammel Præst modtog dem med de Ord: "Velkomne, kjære Børn! Jeg har allerede længe ventet Eder; seer, min Dattersøn er allerede falden i Søvn." Han vakde nu Drengen, som sov i en Krog, og begyndte Vielsen. Uagtet Sangen kun førtes af den ene søvndrukkne Dreng, som forskrækkedes ved enhver Raslen, Vinden foraarsagede i de sønderslagne Vinduesruder, og hvergang blev forvildet, vare Alexei og Natalia dog meget andægtige; og da de aflagde Troskabsløftet, betragtede de hinanden med ømmeste Øjekast, og følsomme Glædestaarer randt nedad deres Kinder. Efterat Vielsen var tilende, tiltalde den gamle, ærværdige Præst dem saaledes: "Jeg veed ikke, hvem I ere, og forlanger heller ikke at vide det. Men i den store, almægtige Guds Navn, hvis Tilværelse Nattens Mørke og Stormens Tuden forkynder os, som straffer Forbryderen og belønner den Gode, forkynder jeg Eder Held og Velsignelse, naar I stedse ville elske hverandre. Thi ægteskabelig Kjærlighed er hellig og Gud vel-

behager

behagelig. Gaaer hen i Fred!„ — Derhos velsignede han dem, og de kyssede med Ærefrygt hans indtørrede Haand.

De satte sig nu igjen paa Slæden, og det gik rask videre fort. Vel havde Vinden bortført endeel af Sneen paa Vejen; men de muntre Heste sløj alligevel som Pile. Vejen brød nu af i en mørk Skov, og ingensteds var mindste Spor at see. Den Gamle Mænka zittrede af Frygt; men Natalia var rolig, thi hun var jo hos sin Elskede, som med største Omhyggelighed holdt enhver Green tilbage, der truede at rive hans skionne Kones Ansigt. Ængstelig omfavnede han hende, naar Slæden hældede, og med brændende Kys søgde han uafladelig at opvarme hendes yndige Kinder.

De kiørde nu allerede et par Timer i Skoven. Hestene vare trætte, og trak nu kuns langsom Slæden igjennem den dybe Snee. Natalia spurgde med en sagte Stemme og et godlidende Haandtryk: "Ere vi nu ikke snart ved Stedet?„ Alexei saae sig omkring, og forsikrede, at de ikke vare langt fra hans Hjem.

Virkelig ankom de og efter nogle Minuter til en fri, aaben Plads, i hvis Midte stod en liden, med et højt Giærde omgiven Bygning, hvorfra fem til sex Mænd, som bare Hirschfængere og saae temmelig barske ud, traade frem med antændte Træspaaner, og bode de Ankommende være velkomne. Den gamle Nænka, som allerede det eensomme Huus midt i Skoven var forekommet mistænkeligt, geraadede nu, ved Synet af disse frygtelige Folk og deres Hirschfængere, i største Angest. Hun vreed sine Hænder og raabde: Ach! Gud, vi ere forlorne! det er Rovere!„

Natalia, som Nænkaens Skrig havde forskrækket, spurgde med nogen Uroelighed, men dog bestandig fuld af Tillid til sin Elskedes Redelighed: "Hvor ere vi?„ — Den unge Mand kastede et vredt Øje til den Gamle, saae derpaa med Mildhed til Natalia, og sagde med venligt Smiil: "Frygt ikke! Du er iblandt lutter gode Mennesker.„ — Disse Ord vare tilstrækkelige, til fuldkommen at berolige Natalia. Thi hvorledes

havde

havde hun vel efter denne hendes Elskedes Forsikkring endnu kunnet frygte noget?

De traad ind i Huset, som var deelt i tvende Fløje. "Det ene Fløj„ sagde Alexei, "tjener mine Folk til Boelig, og det andet beboer jeg selv.„ — Alexeis Fløj bestod af tvende Værelser, hvoraf det første var udpyntet med Lanzer, Sværd og Rustninger; det andet derimod, hvori stod en stor Seng, havde ingen anden Prydelse, end et Mariæbillede, foran hvilket en Lampe brændte. Natalia hensatte og her sit Helgenbillede, og gjorde derpaa smilende en dyb Kompliment for Værten. Denne var ene sysselsat med Omhu for den Huldrige, hjalp hende Pelsen af, og opvarmede hendes Hænder med sin Aande.

Hun syntes imidlertid ganske at have glemt, at Alexei endnu var hende Fortællingen af sin Historie og Oplosningen af mangen Gaade skyldig, som virkelig havde kunnet forurolige hende, havde hun ikke været saa fuldkommen overbeviist om, at hendes Elskede var intet slet Menneske. Denne Overbevisning, som hun naturligviis

blot

blot havde sin Kjerlighed til ham at takke for, beroligede hende fuldkommen imod alt andet, som ellers i Henseende til ham var hende ubegribeligt. Ja, om Tusinde eenstemmigen havde forsikret hende, at Alexei var en Skurk, vilde hun dog med rolig Latter have svaret: "Nej, mit Hjerte kjender ham bedre. Jeg troer Eder ikke. Alexei er det bedste, det elskværdigste blandt alle Mennesker."

Men Alexei erindrede hende selv om, at han fandt sig forbunden, til at aabenbare hende Hemmeligheden i Henseende til hans Person og hans Forbindelser. "Kjære Natalia," begyndte han, "det er Tid, at opløse Dig den Gaade, som omgiver Dig. Vi ere for evig forbundne ved et uopløseligt Baand, og jeg har nu ingen Hemmelighed længere for Dig. Vid da, at jeg er den ulykkelige Bojars Luboslawskois Søn." — Er det mueligt? Min Fader har ofte fortalt mig om denne Bojars ulykkelige Skjebne. — "Naar dette er saa, saa veed Du og rimeligviis allerede meget om de Uroligheder, som omtrent for fjorten Aar siden rasede i Rusland.

land. Nogle af de første Bojarer, forledede dertil af Ærgjerrighed, satte sig op imod den dengang endnu unge Zar. Men snart bleve Oprørerne straffede. Deres Blod flød under Bøddelens Øxe. Min Fader, som hans Fiender søgte at styrte, blev ligeledes fængslet. Man fremstillede falske Beviser og Vidner imod ham; og, uagtet han ved helligste Eed bevidnede sin Uskyldighed, var dog Mistanken imod ham, og Zarens Haand var allerede færdig, til at underskrive hans Dødsdom — da Uskyldighedens Beskytter, den alvidende Dommer, frikjendte og reddede ham fra den meest skændige Død. En tro Ven befordrede hans Flugt, og han undslap lykkelig med mig, som dengang var tolv Aar gammel, og kom med nogle troe Tjenere til Tatarerne ved Wolgas Bredde. Her, ved Sammenløbet af de tvende Floder Sviæga og Wolga, nedsatte han sig. De gjæstfrie Tatarer modtoge os venligen, og bevilsde os al muelig Velvillighed. Vi boede ti Aar iblandt dem; men uagtet ingen Ting manglede os her, længtes vi dog uophørlig efter vort kjære Fædreland.

Hvor

Hvor ofte fældte vi varme Taarer, naar vi højt oppe fra Wolgas Bredde saae nedad paa Bølgerne, som kom fra Rislands Grændser! Enhver Fugl, som kom fra Vesten, var os dyrebar, og vi misundte dem deres Lykke, som igjen fløj hen mod denne Leding. Min Fader sendte hvert Aar et paalideligt Bud til sin Ven i Moskva, der altid trøstede ham med det Haab, at hans Uskyldighed dog engang omsider vilde komme for Dagen, og en ærefuld Tilbagekomst til Fædrelandet blive muelig. Men denne uvisse og tvivlfulde Trost var dog ikke istand, til at tvinge min Faders Smærte over hans saa sørgelige Skjebne. Kummeren nagede hans Inderste, og hans Kræfter toge synlig af. Omsider nærmede sig hans Befrielse fra al Elændighed. Han døde i mine Arme, efter at han havde velsignet og anbefalet mig til alle Fader- og Moderløses Fader, der sikkerlig aldrig, som han med fuld Tillid sagde, vilde forlade mig. "Tilmed" lagde han til, "vil min Ven i Moskva træde Dig i Faders Sted." Jeg vil ikke skildre Dig min Smærte. Mine Øjne blevе i lang Tid ikke

tørre.

torre. Jeg tilmældte nu vor Ven denne sørgelige Efterretning. I sit Svar beklagede han paa det meest rørende sin ulykkelige Vens Endeligt, som, langtfra Fædrelandet, havde fundet sin Grav blandt et fremmet Folk, og tillige indbød han mig, til nu at vende tilbage til Rusland. "Syrgetyve Wurster fra Moskva" skrev han, "har jeg i en afsidesliggende Skov ladet opbygge et eensomt Huus, som ingen veed det mindste om, uden jeg og nogle faa paalidelige Folk. Der kan Du leve i Sikkerhed. Budet veed Stedet, og vil føre Dig dertil." Strax gjorde jeg mig færdig til Rejsen, aflagde min Taksigelse hos Wolgabreddens gjæstfrie Beboere, tog Afskeed med min Faders Gravhøj, og vendte tilbage med mine troe Tjenere til det elskede Fædreland, hvor jeg her midt i Skoven fandt dette eensomme Huus, i hvilket vi nu befinde os. En ærværdig Gammel bød mig velkommen. "Du er Bojarens Luboslawskois Søn?" sagde han; "min Herre, din Faders tro Ven, som lod opbygge dette Huus for Dig, og vilde træde Dig i Faders Sted, er ikke mere. En hastig

Død

Død har endt hans Liv. Men han har ikke glemt Dig. Endnu før sin Død har han befalet mig, at overlevere Dig dette Huus med alt, som findes deri. Du finder her alle Livsfornødenheder i Overflod, og Guld og Sølv i Mængde." — Taus opløftede jeg mine Øine mod Himmelen, og en Taarestrøm vædede mine Kinder. "Saa er jeg da nu allene i Verden!" raabde jeg; "hvo skal raade og hjelpe mig? hvo vejlede og opmuntre mig? Algode Fader i Himmelen, Du, som min Fader paa sin Dødsseng anbefoel mig til, forlad nu ikke mig Stakkel!" Jeg rykkede nu ind i Huset, hvor jeg fandt en anseelig Sum Guld og Sølv, men dette skaffede mig dog kuns liden Glæde. Efter nogle Dage gik jeg, ledsaget af min afdøde Velgiverers gamle Tjener, til Hovedstaden, hvor nu ingen kjendte mig. Han viisde mig i Skoven adskillige Kjendemærker paa Træerne, som betegnede Vejen, og førde paa Landevejen til Moskva. Disse Kjendemærker vare saa forborgne anbragte, at de umueligen kunde mærkes af nogen anden, som ikke vidste om Hemmeligheden. Synet af

de

de forgyldte Taarne, Folkevrimmelen, de store Huse, og Hovedstadens øvrige Mærkværdigheder, gjorde det stærkeste Indtryk paa mig. Barndommens skionne Dage, som jeg havde tilbragt i Moskva, svævede nu for min Sjel, som en behagelig Drøm. Jeg søgte efter min Faders Huus, men fandt intet — uden Ruiner. Gud, hvilket hjertesønderrivende Syn! — Siden besøgte jeg Moskva oftere, og opholdt mig mangengang flere Dage der. Jeg logerede under Navn af en fremmet Kiøbmand i et afsidesliggende Værtshuus, og saae nu ofte den gode Zar. Ogsaa hørde jeg din Faders Fortjenester roses, naar Bojarerne forsamledes paa den store Kremlsplads foran Domkirken, og talde indbyrdes med hinanden om de gode og priselige Indretninger, han til Rigets Vel havde vidst at træffe. I min Eensomhed sysselsatte jeg mig forsterstedelen med Biorne- og Ulvejagt; men hverken i Skoven, eller i Staden fandt jeg Roe. Sorrigfuld gjennemvandrede jeg Hovedstadens Gader, og ved de glade Ansigter, jeg mødte, tænkte jeg: "De ile alle til

deres Beslægtede og Venner. Man venter paa dem. Deres Besøg vil maaskee glæde en heel Familie; men ingen venter mig. Ingen tænker paa den fader- og moderløse Yngling. Jeg er allene i Verden!„ — Stundum faldt den Tanke mig ind, at kaste mig for Zarens Fødder, overtyde ham om min Faders Uskyldighed, og overlade min Skjebne til hans Naade; men en vis Frygt for Udfaldet af dette Foretagende afholdt mig dog bestandig fra Udførelsen.„

„Den kjedsommelige Vinter nærmede sig nu, og Eensomheden i Skoven blev mig alt mere ufordragelig. Jeg kiørde desaarsag oftere til Staden, og der saae jeg omsider Dig, skionne Natalia. — Strax ved første Øiekast forekom Du mig som en Engel fra Himmelen — dog nej! man siger jo, Englenes Glands kunne dødelige Øine ikke taale — men fra Dig kunde jeg ikke igien vende mine Øine. Jeg havde allerede iforveien seet mangen smuk Pige, havde beundret deres Ynde, og derhos tænkt: „Gud har dog ikke skabt noget Skiønnere, end en smuk Pige!„ men mit Hjerte var stedse for-

blevet

blevet koldt, alle syntes mig som fremmede og uvedkommende. Men da jeg saae Dig, foer det som en Flamme igjennem mit Hjerte, og det forekom mig, som om vi vare nær Beslægtede. Næppe kunde jeg afholde mig fra, at storme ind paa Dig, trykke Dig til mit Bryst, og højt og lydelig erklære, at intet igjen kunne skille mig fra Dig. — Da Du gik bort, syntes det mig, som om Lyset forsvandt, og den mørke Nat brød frem. Jeg blev staaende ubevægelig paa Gaden, og saae til den Kant, hvorhen Du var gaaen, uden at mærke Sneen, som faldt paa mig. Da jeg omsider igjen var kommen til mig selv, var det min første Syssel, at erkundige mig om, hvem Du var? Jeg fik det at vide, og min eneste Tanke var nu den skionne Bojardatter. Min Fader havde ofte fortalt mig, hvorledes han ved første Øiekast havde elsket min Moder, og hvorlunde han ingen Roe havde havt, før han havde ført hende til Altaret. "Nu" tænkde jeg, "gaaer det mig ligedan. Uden den vakkre Natalia kan jeg ikke leve rolig og lykkelig. Men hvorledes kan jeg

haabe, engang at kalde hende min? Vil vel Zarens Yngling give sin Datter til et Menneske, hvis Fader man endnu anseer for en Forbryder? Ja, hvis hun elskede mig! Med hende vilde en Dek forvandles for mig til et Paradis. Vistnok syntes hun, at see venlig til mig — men hvad kan jeg slutte deraf? Hvor er det mueligt, at hun elsker mig? Nej, denne Lykke vilde være altfor stor for mig!" — Det blev Nat. Jeg kastede mig paa min Seng, men tillukde ikke et Øje. Dit Billede stod uafladelig for mig; din Liliehaand gjorde bestandig Kors, og skjulde sig derpaa under Zobelpelsen. Næste Dag følde jeg en stærk Feber, og maatte to Dage holde Sengen."

"Ja," afbrød Natalia ham her, "det vidste jeg. Mit Hjerte ahnede det, da Du hverken anden eller tredie Dag var i Kirken."

"I øvrigt" vedblev Alexei, "kunde Sygdommen dog ikke forhindre mig i, at tænke paa Dig, og beskiæftige mig med Dig. Jeg sendte en af mine Tjenere i din Faders Huus, og han overtalde din Nænka, til at komme til mig.

Jeg

Jeg tilstod den Gamle min Kjerlighed, bad, besvoer hende, forstikrede hende om min Erkjendtlighed, og omsider lod hun sig bevæge, til at være mig behjelpelig. Det øvrige veed Du. Jeg saae Dig atter i Kirken, og det forekom mig, som om jeg ikke var Dig ligegyldig. Dine Øjne saae venlig til mig, og dine Kinder farvedes rødere, naar vore Øjekast mødte hinanden. Omsider besluttede jeg, at bringe min Skjebne til Afgjørelse. Jeg kastede mig for dine Fødder, og den fader- og moderløse Yngling blev det lykkeligste af alle Mennesker. Men var det mig vel mueligt, efter Tilstaaelsen af din Kjerlighed, at leve afsondret fra Dig? vilde jeg ikke hvert Øjeblik have været angst og bange ved Uvisheden om Du var frist? om ikke fornemme og rige Bejlere forfulgde Dig med deres Frierier? Nej, jeg kunde aldrig leve uden Dig. I øvrigt var Præsten, som viede os, ikke underkiøbt; men mine Taarer rørde ham, og han lod sig overtale.«

"Nu kjender Du da tilfulde din Mand, huldе Natalia. Mine Ønsker ere nu opfyldte, og for

Fremtiden er intet Rum længere for Kummeren i mit Hjerte og i dette eensomme Huus. Thi Natalia er min — jeg holder hende indsluttet i mine Arme. Dog jeg læser Trætheden i dine Øjne. Den graa Nat vil snart giøre Plads for Morgenen. Allerede skinner Morgenstjernen.„

"Ach!„ raabde Natalia, "hvorfor er min Fader ikke her! Naar skal jeg igjen see ham? naar skal han velsigne vor Forbindelse? naar skal jeg for hans Øjne kunne omfavne Dig?„

"Den gode Gud, som har skjenket mig Dig, vil og sikkerlig giøre dette mueligt. Lader os sætte vor Lid til ham. Han vil føre os for din Faders Fødder, og lade hans Velsignelse blive os til Deel, som sikkerlig endnu uendelig vil forhøje vor Lykke.„

Med disse Ord rejste Alexei sig, og gik ud i det yderste Værelse, hvor Nænkaen sad med Alexeis Folk, og holdt venlig Samtale med dem; thi hendes Frygt var nu ganske forsvunden, og hun erkundigede sig med en gammel Kones Nysgjerrighed om den unge Mand og hans eensomme Liv. Alexei hviskede en af sine Folk noget i

Øret,

Øret, og strax forlode alle Værelset, og førde den Gamle over i det andet Fløj af Huset. Den unge Ægtemand ilede nu tilbage til sin Elskede, hjalp hende ved Afklædningen — Hjertet bankede hos dem begge — han tog hende derpaa ved Haanden, og — Men den beskedne Muse tildækker sig nu og tier. Kjerlighedens Hemmeligheder ere hellige og uigjennemtrængelige. —

Solen stod allerede høit paa Himmelen, og allerede funklede Millioner Diamanter paa Sneens hvide Overflade; men endnu bestandig herskede dybeste Stille i det unge Pars Sovekammer. Den gamle Nænka havde vel allerede tigange været ved Døren, og lyttet til. Omsider kunde hun ikke længere holde sig; hun bankede sagte paa, og raabde: "Det er Tid, at staae op!" — Efter nogle Minuter aabnede Alexei Døren. Han var allerede paaklædt; men Natalia laae endnu i Sengen, og vendte Øjnene bort, som om hun skammede sig for Nænkaen, der traad indaf Døren. Roserne paa hendes Kinder vare noget blegere end sædvanlig; hendes

Øjne straalede svagere; men dog havde hun aldrig været saa indtagende, som nu. Hun klædte sig paa, forrettede sin Bøn med vaade Øjne, og ventede paa sin Mand, som var gaaen ud, for at have Tilsyn med Husvæsenet. Da han igjen traad ind i Stuen, modtog hun ham med et kjerligt Favnetag, og sagde: "Kjereste Mand, jeg tænker paa min Fader. Sikkerlig er han nu bekymret for mig. Jeg ønskede ret at vide, hvad han foretager sig, om han er frisk." Natalia havde endnu ikke udtalt, da Alexei allerede gjorde Anstalter, til at opfylde hendes Ønske. Ufortøvet afsendte han et Bud til Moskva, for at indhente Efterretning om Bojaren Matvei.

Men vi ville ile foran dette Bud, og see, hvorledes alting staaer til i Hovedstaden. Længe havde Bojaren om Morgenen ventet paa sin Datter; og, da hun ikke, som sædvanlig, indfandt sig, var han omsider selv gaaen ind i hendes Værelse; men der fandt han alting i Uorden og tomt. Næppe blev han for Bestyrtselse Brevet paa Bordet vaer — han aabnede det

det hastig, vilde ikke troe sine egne Øine, kunde ikke troe det, han anden- og trediegang læste — og styrtede omsider sandsløs til Jorden. — Da han igjen var kommen til sig selv, befoel han sine Folk, at føre ham til Zaren. "Naadigste Zar!" begyndte den nedbøjede Olding, og var ikke istand, til at sige mere. Med skiælvende Haand overrakte han ham Brevet. Forbittret og i yderste Harme udraabte den ædle Fyrste, efterat han havde læst Brevet: "Hvem er denne uværdige Forfører? Retfærdighedens Haand skal finde ham, han maa være, hvor han vil!" — og i Øieblikket befoel han, at affærdige bevæbnet Mandskab tilhest allevegne hen, for at opsøge Natalia og hendes Rover.

Imidlertid trøstede han Bojaren som en Ven, og omsider lettede Suk og Taarer den ulykkelige Faders beklemte Bryst. Vreden gav Plads for en øm Sørgmodighed. "Gud veed," sagde han med Øinene vendte mod Himmelen, "Gud veed, hvor inderlig jeg har elsket Dig, utaknemmelige, grusomme, dyrebare Datter! Ja, naadigste Zar, hun er mig endnu bestandig

dyrebar! jeg elsker hende endnu bestandig! og, uagtet min Alderdom, skulde jeg opsøge hende ved Verdens Ende, naar jeg vidste hendes Opholdssted. Ach! udentvivl har en Skurk forført hende, som fraskiller hende hendes Uskyldighed, og siden forlader hende i Ulykken! Dog nej! Natalia kunde aldrig elske en Skurk. Men hvi skjulde hun sin Kjærlighed for mig? O! jeg vilde med Glæde have omfavnet enhver, som hun havde skjenket sit Hjerte, som min Søn! Elsker ikke min Behersker mig? har han ikke overvældet mig med Æresposter og Belønninger? og skulde han ikke ogsaa have værdiget min Datters Mand sin Naade? Jeg veed ikke at finde ud af denne Labyrinth. — Men hun er borte! Jeg græder, og hun seer ikke mine Taarer. Jeg dør, og hendes Hænder tiltrykke ikke mine Øine. Dog maaskee har jeg fortjent denne Tugtelse. Jeg vil ikke knurre. Kun beder jeg Gud derom, at han vil forbarme sig over den Ulykkelige, og lade det gaae hende vel, hun være end, hvor hun vil. Gjerne vil jeg dø af Sorg, naar kuns hun er lykkelig —

(Han

(Han hæftede sine Øine igjen paa Brevet) — Du har grædt? Dine Taarer have vædet dette Papiir? — O! jeg vil forvare det ved mit Hjerte, som det sidste Beviis paa din Kjerlighed! — Naar jeg kuns havde Haab om, at Du engang igjen vilde vende tilbage til mig, om det endog først var i min Dødsstund! — Dog Guds Villie skee! — Imidlertid vil din gamle, forladte Fader antage sig de Fattige og Ulykkelige i Barnssted, og ved hver Velgjerning sige til dem: "Børn, beder for min Natalia!" — Saaledes talde den bekymrede Fader, og inderlig rørt hørde den ædle Zar paa hans Klager.

Fra nu af vare den gode Bojars Dage kummerfulde. Thi ach! end ikke Dyden selv beskytter altid for Kummer! — Uophørlig tænkte han paa sin kjære Natalia. Tungsindig sad han ved sit Vindue, og ingen bragde ham Efterretning om hans dyrebare Datter. De udsendte Bud svarede kuns med Suk og Skuldertræk paa hans hastige Spørgsmaal. Selv de Fattige, som spiisde af hans Brød, saltede det

med

med Taarer; thi deres Velgiørers Kummer gik dem til Hjerte.

Imidlertid havde Budet, som Alexei havde afsendt til Moskva, bragt den Efterretning, at Bojaren Matvei havde været til Hove, og at derpaa strax den Befaling var udgaaen, overalt med største Omhyggelighed at søge Natalia. Men disse Efterretninger vare endnu ikke nok for Natalia. Hun vilde vide, hvorledes hendes Fader havde seet ud, da han var kommen fra Zaren — om han havde sukket eller grædt? — Budet kunde intet svare paa alt dette; thi vel havde han seet Bojaren, men ikke med et omt Barns Øine, og saaledes havde han intet mærket af alt det, som Natalia saa gjerne vilde vide. „Ach!“ raabde Natalia, „kunde jeg dog flyve til Moskva, for kuns for eet Øieblik at see den gode Fader!“ — Alexei betragtede hende med Ømhed; hun floi til hans Barm, og hendes mørke Øie opklaredes paa ny.

Jeg skulde nu vel skildre det unge Pars ægteskabelige Lykksalighed i Ødemarken; men I, som kjende en saadan Lykksalighed af Erfarenhed,

siger,

siger, om den er istand, til at beskrives? Natalia og Alexei mærkede intet til Tidens Strøm, eller den meget mere løb altfor hastig og rivende for dem. Timer og Minuter, Dage og Nætter, Uger og Maaneder, fulgde, som Bølgerne i Strømmen, paa hinanden, hvilke Øiet ikke er istand, til at adskille. Ja, saa eensformige end Kjerlighedens Glæder synes, saa uendelig mangfoldige, saa nye ere de dog altid. Natalia sov ind med Kjerlighed, og vaagnede med Kjerlighed. Hendes Bøn, og alt, hvad hun foretog sig, havde allene Hensyn til hendes Kjerlighed. Ligedan forholdt det sig med hendes Mand; og denne lykkelige lige Stemming i Følelser gjorde deres Liv til en himmelsk Harmonie.

Dog trykde de derfor ikke uafladelig hinandens Haand, eller sad uophørlig og saae paa hinanden. Nej! Natalia beskiæftigede sig ogsaa med allehaande Fruentimmersysler. Især syede hun flittig paa to Livbælter, hvoraf det ene var bestemt til hendes Mand, og det andet til den gode Fader. "Thi" sagde hun sagte sukkende,

"en-

"engang vil jeg jo dog vel igjen faae ham at see!„ — Alexei derimod øvede sig i Tegning. Han sad ved Siden af den flittige Natalia, og hendes Roes eller Dadel ledede ham ved hans Arbejder. Vel havde Naturen allene været hans Læremester; men ikke destomindre havde han dog allerede bragt det temmelig vidt, og Natalia forundrede sig ofte, naar hun snart saae en Egeskov, snart Taarnene af Moskva, eller Zarens Palatser at træde frem under hans Pen. Jagten paa vilde Dyr havde han næsten ganske opgivet; tilmed gaves der da og endnu kuns faa af dem i Nærheden af Huset. Af Agtelse for sammes skionne Beboerske, syntes de ligesom at have trukket sig dybere ind i Skoven.

Saaledes hengik Vinteren. Bækken raslede paa ny; Markerne og Engene bleve overtrukkne med Grønt; Knopperne brøde frem, og Alexei ilde, for at samle de første Blomster til sin Natalia, som takkede ham derfor med et kjerligt Kys. De spadserede nu daglig nogle Timer, Arm i Arm, og forlystede sig ved Jordens spragle

lede

lede Dragt, ved Løvet paa Træerne, ved Bækkenes Raslen, og ved Fuglenes Sang. "Veed Du vel," sagde Natalia, "veed Du vel, kjære Alexei, at Fuglenes Sang og deres muntre Leeg forrige Foraar gjorde mig bedrøvet? men nu forholder alt sig ganske anderledes. Det forekommer mig nu, som om jeg forstod deres Qvidren, og følde med dem. See her det muntre Par i Krattet — hvorledes de næbbes og omfavne hinanden med Vingerne! De elske hinanden, kjære Alexei, ligesom vi elske hinanden."

Saaledes hensvandt Foraaret under Kjerligheds Glæder. Dog glemde den gode Datter ikke sin Fader over Kjerlighedens indslumrende Forlystelser. Alexei maatte ugentlig tre- til firegange sende Bud til Moskva, for at indhente Efterretninger om ham, der sædvanlig vare eenslydende. Bojaren sørgede, gjorde Godt, bespiisde de Fattige, og befoel dem, at bede for hans kjære Natalia. Naar Natalia hørde dette, slog hun sukkende Øjnene mod Himmelen.

Engang vendte Budet i største Jil tilbage. "Herre!" sagde han til Alexei, "hele Moskva

er

er i Bevægelse. De vilde Litthauere ere faldne ind i Rusland. Stadens Indbyggere havde forsamlet sig paa Kremlspladsen, og Bojaren Matvei opmuntrede dem i Zarens Navn til Tapperhed. Alle kastede Huerne i Vejret, og raabde: "Ja, vi ville dø for vor Zar og vort Fædreland, eller sejre over Litthauerne!" Derpaa opstillede de sig i Geleder, deres Sværd og Rustninger blinkede mod Solen, og imorgen drage de ud under deres tappre Anførers Kommando." — Alexeis Bryst hævede sig højere. Med funklende Øjekast tog han sin Faders Sværd ned af Væggen; men et Blik paa Natalia gjorde hans Arm kraftløs, Sværdet sank udaf hans Hænder, og varme Taarer frembrøde af hans Øjne. Natalia tog taus hans Haand.

"Elskede Kone," begyndte omsider Alexei, "Du ønsker at vende tilbage til din Fader?"

Natalia. Ja, men ikke uden Dig. Ach! jeg har aldrig villet sige det; men vi gjøre uret, at vi skjule os for den gode Fader. Glæden over at see os, vil gjøre, at han igjen forglemmer

alt

alt. Og da, naar jeg staaer imellem Eder begge, og trykker eders Hænder til mit Bryst, vil jeg først med Sandhed kunne udraabe: "Nu er jeg fuldkommen lykkelig!"

Alexei. Men jeg skal først igjen fortjene Zarens Naade; og dertil er for nærværende Tid den bedste Lejlighed.

Natalia. Hvorledes da?

Alexei. I Krigen mod Litthauerne. Der kan jeg vise Zaren, at Luboslawskoi og hans Søn elske ham og mene det godt med deres Fædreland.

Natalia. Ja, Du har Ret. Lader os ile, Elskede! Naar jeg kuns ikke skal forlade Dig, er jeg beredt til alt.

Alexei. Hvad tænker Du paa, huldrige Kone? Der flyve dødelige Pile, der rase Mordersværdet. Hvorledes kunde Du drage med mig?

Natalia. Du vilde altsaa lade mig tilbage? Det vil sige, Du vil min Død — thi uden Dig er det mig umueligt at leve. Nej, hvis Du elsker mig, saa tillad mig, at følge Dig.

Alexei omfavnede sin tro Kone, og raabde: "Saa kom da, og lader os dø tilsammen, om det er Guds Villie. Men Fruentimmere drage ikke i Feldten, kjære Kone." — Natalia gik leende ind i Sovekammeret, og efter nogle Minuter kom hun frem som en fortræffelig Yngling. Hun havde ifört sig sin Mands Klæder, som han havde baaret i hans trettende eller fjortende Aar. "Jeg er din yngere Broder," sagde hun venlig. "Giv mig nu kuns et skarpt Sværd, og en god Rustning, og Du skal see, at jeg er en heel Krigér." — Alexei kunde ikke nokſom glæde sig over den allerkjereſte Helt. Han opsøgde de letteſte Vaaben, valgde en bequem og fast Pantserskjorte, paa hvis Ringe de Ord stode indgravne: "Naar Gud er med os, hvo kan da være imod os?" og væbnede sin tro Kone. Derpaa iførde han sig i en Hast sin Faders Rustning, og forlod, med sin elskede Natalia og sine Folk, som alle vare beredte at opoffre Liv og Blod for ham, det lille Huus, hvori ingen blev tilbage, uden Mænkaen med nogle affældige Oldinger.

Dog

Dog vi ville for en kort Tid forlade det unge Par, i det sikkre Haab, at Himlen vil beskytte dem under de dræbende Pile og morderiske Sværd paa Dødsmarken, hvorhen de ile, og igjen vende os til Moskva, hvor vel alting for nærværende Tid er øde og tomt; men der, hvor vor Historie begyndte, bør den og ende.

Et frygteligt Stille hersker i Hovedstaden. Kuns svage Oldinger og blege Qvinder krybe bedrøvede omkring i Gaderne. Deres vaklende Skridt ere alle vendte mod Templerne, for at bede for det fortrængte Fædreland, og for deres stridende Sønner og Mænd. Den ædle Zar staaer længselfuld paa Trappen til sit høje Palats, og venter med Utaalmodighed paa Efterretninger fra Hæren. Ved hans Side seer man den ro Bojar Matvei, som ved kløge og lærerige Ord indgyder ham Mod og Trøst. "Herre!" siger han, "forlad Dig paa Gud og dine tappre Russere, som intet er istand, til at imodstaae. Frygtelig rase deres Sværd

blandt Fienderne, og i Striden staae de faste som Klipper. Sejeren er deres nadskillige Følgesvend.„ — Saaledes talde den vise Bojar, og et sagte Suk opsteeg fra hans Bryst, der ligesaavel gjaldt Fædrelandet, som hans tabte Datter.

Omsider ankom et Sendebud, bedækket med Sved og Støv. Hastig modtog Zaren det skrevne Budskab, og aabnede det med skiælvende Haand, og det første Ord var: Sejer! — "Sejer!" raabde han glad. — "Sejer!„ gjentoge Bojarerne. — "Sejer!„ lød Folkets Frydeskrig, og Hovedstaden gav Gjenlyd af Folkets Jubel.

"Slaget„ skreve Anførerne for Tropperne, var et af de blodigste; og allerede vege de første Geleder af Russerne for den overlegne Fiende, da en Yngling under det Skrig: "Sejer eller Død!„ styrtede sig imsde for den fremtrængende Fiende. Hans Exempel satte Mod i de øvrige.

rige. Alle raabde: "Sejer eller Død!" og styrtede Litthauerne stormende imøde, som og, uagtet deres overlegne Mængde, snarlig nødtes til Flugten. Vi kunne umueligen (hedde det fremdeles) nokſom prise denne unge Helt efter Fortjeneſte. Ham tilkommer alene Æren for Sejeren. Han stred med ubeſkriveligt Mod og Styrke, nedsablede et stort Antal Fiender, og tog Litthauernes Feldtherre med egen Haand fangen. Ved hans Side saae man altid hans Broder, et ungt, smukt Menneſke, mere end nu Dreng end Yngling, som søgde at bedække ham med sit Skjold. Den unge Helt vegrer sig forresten, ved at sige nogen anden sit Navn, end Dig selv Snart vil han med os kaste sig for dine Fødder; thi de slagne Fiender ile tilbage til deres Hjem, og dine Krigere ville om kort, bekrandsede med Hæder, vende tilbage til Hovedstaden."

Zaren ventede med Længsel paa sine Helte; og da han hørde om deres Ankomst, reed han dem, i Selskab med Bojaren Matvei og de øvrige Fornemme ved hans Hof, imøde. Alt, som kuns kunde, fulgde ham. Svage Oldinger glemde deres Alder, og ilde rask, for at imodtage deres dyrebare Sønner. Koner og Mødre, med deres Smaae paa Armene eller ved Haanden, løbe, for nogle Øieblikke før at kunne trykke deres elskede Mænd eller Sønner til deres Bryst. Omsider øinede man Hoben. De buntede Faner flaggrede i Luften. Krigerne droge i Orden, med dragne Sværd, foran dem deres Anførere, bekrandsede med Laurbær. Da de saae Zaren, raabde alle med een Røst: "Held og Sejer for vor Beherster!" — Anførerne bøjede Knæe for ham; men med venligt Smiil rejste han dem op, og sagde: "Jeg takker Eder i Fædrelandets Navn." — Herre! svarede de Tappre, vi have be-

bestræbt os, for at opfylde vor Pligt; men Gud har skjenket os Seieren ved denne Ynglings Haand. — Den unge Helt nærmede sig ved disse Ord, med beskedne Gjekast, og kastede sig for Zarens Fødder. "Hvem er Du, tappre Yngling?„ spurgde Zaren, og rakte ham Haanden. "Nævn Dig, paa det dit Navn kan blive stort og berømt i Rusland.„ — Naadigste Zar! svarede Ynglingen, den ulykkelige Bojar Luboslavskois Søn, som har endt sine Dage langt fra sit Fædreland, bringer Dig her sit Hoved. — Glad slog Zaren Hjnene mod Himmelen, og raabde: "Jeg takker Dig, Almægtige, at Du her har givet mig Lejlighed, til igjen for endeel at erstatte en begangen Uretfærdighed paa Sønnen, som er vederfaren Faderen. Ja, heltemodige Yngling, saaledes er det. Din Faders Uskyldighed er omsider kommen for Lyset. Ach! jeg var dengang endnu kuns ung og uerfaren, og Bojaren Matvei

var endnu ikke min Ven og Raadgiver. Ondskabsfulde Mennesker bagtalde din Fader, og fremstillede falske Vidner imod ham. Dette har en af dem selv forkortsiden bekjendt paa sin Dødsseng. Du seer mine Taarer. Vær nu min Ven, den nærmeste ved min Throne og mit Hjerte, efter den redelige Matvei.„ — Saa er altsaa min gode Faders Ære og Uskyldighed igjen ubeskaaren lagt for Dagen? — Gud skee Tak! Men jeg, store Zar, jeg er en Forbryder. Jeg har fortjent Straf; thi jeg er den, som har bortført Bojar Matveis Datter. Den forfærdede Zar vilde spørge, hvor hun var — men hun laae allerede i hendes Faders Arme. Hun iilde i sin krigerske Rustning, for at kaste sig for hans Fødder; men Hjelmen faldt hende af Hovedet, de brune Lokker rullede ned over hendes Skuldre, og Oldingen kjendte hende. Udeaf sig selv for Glæde, vovede han nappe,

at

n at troe dette Syn, og dog var hans første Be-
a vægelse, at indslutte hende i sine Arme, og
ilsnart overtydede hans Hjerte ham om, at det
a var hans eneste, kjere, dyrebare Datter, han
ntrykte til sit Bryst. Længe betragtede han hende
mmaalløs, med henrykte, begejstrede Øjekast —
aamsider fremsagde han hendes Navn, kaldte
dhende sin kjere, dyrebare, gode Nata-
illia, og i enhver Mine i hans Aasyn fremstraa-
llede en mere end jordisk Glæde. "Du elsker
mmig altsaa endnu?" raabde Natalia. En heed
Taarestrøm sagde det øvrige. Krigerne stode her i
isstumme, ubevægelige Grupper over denne røren-
dde Scene. Den inderlig rørte Zar tog Alexeis
Haand, og førde ham til Faderen. "Det er
mmin Mand!" raabde Natalia; "tilgiv ham,
dyrebare Fader, og skjenk ham din Kjerlighed."
— Den gode Bojar rakte Ynglingen, som vilde
ikaste sig for hans Fødder, sin Haand, og ind-

sluttede ham tilligemed Natalia i sine Arme. "Ja!" raabde Zaren, "de ere hinanden værde og fortjene din Kjerlighed. De ville blive din Alderdoms Trøst og Glæde." — "Min Søn, min Datter!" sagde Bojaren med Taarer, og trykde det lykkelige Par nærmere til sit bankende Bryst, "i eders Arme vil jeg dø!"

Julie.

Julie.

Fruentimmerne klage over Mandspersonerne, og Mandspersonerne over Fruentimmerne. — Hvem har Ret? hvem Uret? og hvem skal afgjøre Striden? — Blev Afgjørelsen overladt til mig, vilde jeg uden Betænkning give de Elskværdigste — følgelig Fruentimerne — — Ret. Men med denne Dom vilde Mændene ikke være fornøjede, de vilde bebylde mig for Partiskhed; de vilde sige, jeg var bestukken ved Lydies venlige Øjekast, eller Arethes huldrige Smil. De vilde fra min Dom appellere videre, og mit Forsvar vilde altsaa være uden Nytte.

Maa-

Maaskee bidrager følgende Fortælling noget til Opløsningen af Stridsspørgsmaalet.

Julie var Hovedstadens Zir. — Hun lod sig see, og Mandspersonerne saae og hørde kuns hende, underholdt sig kuns med hende. — Og Fruentimmerne? — Fruentimmerne hviskede indbyrdes imellem sig, betragtede hende med haanlig Latter, og gjorde sig al muelig Umage, for at finde eet eller andet at dadle hos hende, for dog en Smule at tilfredsstille deres fornærmede Egenkjerlighed; men forgjeves! — Julie skinnede som Solen. Misundelsen sogde omsonst Pletter paa hende. Med blændede Øine og fortvivlet Hjerte maatte den forføje sig bort.

Behøver jeg vel endnu efter alt dette at sige, at alle Ynglinger forgudede Julie, og ansaae det for største Ære, at henhøre blandt hendes Tilbedere? — Den ene sukkede, den anden græd, den tredie hang med Hovedet, og om enhver, som gik tungsindig omkring, sagde man "han er sikkerlig forelsket i Julie."

Og Julie? Julie elskede intet, uden sig selv. Med stolt Selvfølelse saae hun omkring sig,

ssig, og tænkde: hvor er min Lige? hvem er mmig værdig? Dog lod hun sig, som viseligt var, ikke mærke med slige Tanker; og hvis man havde Aarsag, til at beundre hendes Skionhed og Forstand, maatte man ligesaa meget falde i Forundring over hendes Beskedenhed. Dette Talent, til saaledes at forstille sig, besidde kuns Fruentimmerne i fortrinlig Grad.

Dog Tid efter anden nærmede hun sig Enden af hendes fierde Lustrum, og hun begyndte nu at indsee, at Forsængelighed er intet andet end en Dunst, der vel bringer Sjelen i en behagelig Ruus, men giver forresten hverken Kraft eller Næring. Man være end nok saameget indtagen af sig selv, det er dog bestandig ikke nok; foruden det magiske jeg maa man endnu elske noget andet.

Julie mynstrede nu Hæren af sine Tilbedere med Opmærksomhed. Allerforst faldt hendes Øine paa den unge Samolubov, som i Henseende til Skionhed kunde maale sig med Amor selv, men forresten tænkde paa intet andet, end paa Julie og — Spejlet. Dernæst

syntes

synes hende igjen den mandige Grabrov — en ung Helt, som ikke manglede andet til at forestille Mars, end den graske Dragt — at fortjene Fortrinet; og ofte forekom saagar den snaksomme Pustoslov hende elskværdig, som, uagtet hans Dommerværdighed søgde ved Krumspring og Komplimenter at skaffe sig Fortrinet hos Julie. Men det varede ikke længe. Snart saae hun i den første intet videre, end en indbildsk Giæk; den unge Krigsgud forvandlede sig, ved nærmere Bekjendtskab, til en stadselig Dragon, og af den underholdende Dommer blev inden kort Tid en kjedsommelig Sladderbank. Omsider faldt hendes Valg paa den unge Boris, som virkelig var elskværdig. Hjerte og Forstand vare ved dette Valg fuldkommen enige.

Boris var opdragen udenlands, under en om og meget forstandig Faders Opsyn. Hans Forstand var opfyldt med nyttige og behagelige Kundskaber, og hans Hjerte hyldede gjerne Dydens Love. Skiondt han ikke egentlig var smuk, behagede han dog. Hans Ansigt havde de ædleste Udtryk, og i hans Øje glændsede

Gjen-

Gjenskinnet af en skiøn Sjel. Han rødmede, lig en uskyldig Pige, over ethvert ubeskedent Ord; talde kuns lidet, men altid med Forstand og Behagelighed; bestræbde sig ikke, for at glimre ved Vild eller Kundskaber, og hørde — i det mindste rolig — paa Enhver. I den store Verden erkjendes kun sjelden Værdien af en saadan Karakter. Flitterglands giælder der meget ofte for ægte, og Beskedenhed, den sande Fortjenestes Ledsagerske, staaer i Mørket, medens Uforskammenhed vinder Bifald og Krandsen.

Boris elskede Julie — hvor var det og muueligt, ikke at elske det Skiønne og Elskværdige? — kuns afskrækkede ham hendes Tilbederes talløse Mængde. Han betragtede hende langtfra, uden at sukke, uden med et tungsindigt Blik at lægge Haanden paa Hjertet, med et Ord, uden at spille Elsker. Og ikke destomindre vidste Julie, at han elskede hende. Forundres, hvo der vil, over dette Fruentimmernes skarpe Syn! Men før skulde de ikke see Solen ved klareste Middag, end ikke blive Virkningerne

af

af deres Ynde vaer i en foelsom Mandspersons Øjne, hvormeget han end søger at skjule dem.

Julie adskilte snart den beskedne Yngling fra hendes øvrige Tilbedere. Ved venligt Øjekast og Smiil skjenkede hun ham Mod, til at nærme sig. Hun underholdt sig med ham, viisde Agtelse for hans Fortjenester, havde paa ham med Opmærksomhed, og yttrede det Ønske, at see ham oftere. "Imorgen kommer De dog paa Concerten? — Imorgen spiser De hos os til Middag. — Igaar blev Tiden mig lang uden Deres Selskab."

Boris henhørde ikke blandt deres Tal, som strax anseé det mindste venlige Ord fra en Piges Mund for en Kjerlighedserklæring, og som i deres vildfarende Indbildning allerede ere de lykkeligste Hyrder, naar man endnu ikke har tænkt paa dem; men uagtet al Beskedenhed, havde han Haab, og Haab er for Kjerlighed det samme, som en varm Aprilregn for den unge Sæd. Allerede var han saavidt, for Julies Fødder at bede om Kjerlighed, og Julie saae dette Øjeblik med Længsel imøde; da et nyt Phænomen lod

ollod sig see i den store Verdens Horizont, som
tildrog sig Alles Opmærksomhed.

Den unge Første Karin, en Yndling
af Naturen og Lykken, fornem, riig, smuk,
traad frem i Verden, og Alles Øjne vogtede
paa ham. Han var Gjenstanden for Dagens
almindelige Tale. Alle roesde ham, men for-
nemmelig Damerne, og især de, han havde seet
venligere til, end de øvrige, eller som han havde
sagt en smigrende Kompliment. Man kunde
ikke noksom beundre hans Forstand, selv naar
han talde om Vejret. Og derover behøver
man just ikke at falde i Forundring; thi Enthu-
siasmen er et Mikroskop, som altid forstørrer
Tingen tusind, og milliongange.

Imidlertid udbredte sig i Staden det Ryg-
te, at den unge Første var aldeles
illigegyldig ved qvindelig Skiønhed,
og at Amor forgjeves havde tømt sit Pilekoger
paa ham. Hvilken Opgave for Damerne!
hvilken Hæder for Sejervindersken! — Det
forekom enhver, som om den fornærmede Amor
med taarefulde Øjne henvendte sig til hende, og

sagde til hende: "Hævn mig, ellers jeg dør af Harme." — Amor død? I Guder! hvilken Ulykke! Hvor kan man leve uden denne elskværdige Dreng? — Nej! man bør antage sig ham, det koste, hvad det vil! Den ny Alcid maa bindes, overvindes og fængsles!

Alle Hovedstadens Skiønne indfandt sig nu, udprydede med Guldklæder *), til Tegn paa deres visse Sejer. Skiælv, skiælv, forvovne Yngling! De raslende, blinkende Klæder forkynde dit sikkre Nederlag!

Men den Ungetraad allevegne leende og ubekymret frem, indtil han paa et offentlig Sted mødte Julie. Hun fordunklede Alle af hendes Kiøn. Han var den skiønneste blandt Mandspersonerne. "Han kan umuelig andet, end elske hende," tænkde de sidste. "Hun maa nødvendigen elske ham," sagde hine; og alle sloge Øinene ned, og opgave Haabet. Julies Tilbedere adsplittede sig, fulde af

*) Dette var den sande Anledning til den Mode, som for nogle Maaneder siden gav Guldarbejderne i Moskva saameget at bestille.

af Harme, til alle Sider. Boris var den eneste, som ikke forlod hende. Han talde til hende, men hun svarede ham kuns kort og afbrudt — Julie var adspredt.

Næste Dag, da Boris kom til Julie, forvoldte en skrækkelig Hovedpine, at han ikke fik hende i Tale. Tredie Dag saae han hende paa Ballet. Den unge Første sad ved hendes Side, dandsede med hende, og underholdt hende ved sin Samtale. Boris fik en høflig Hilsen — man spurgde, hvorledes han befandt sig, uden videre at agte paa hans Svar. Han nærmede sig fra den anden Side. Man blev ham ikke vaer. Og hvorledes skulde man og kunne blive ham vaer, da Første ikke sad paa denne Side? — Stakkels Boris! Du kunde være lykkelig; men Øieblikket er forbi. Nu bliver intet tilovers for Dig, uden — at forsøge Dig bort. Dette gjorde han og. Han forlod Salen og Julie — man kan lettelig tænke, med høilke Fornemmelser. Ogsaa vi ville forlade ham; lad ham græde i Eenrum, og, om mueligt, lære at glemme den elskværdige Ubestandige.

Julie var henrykt over hendes ny Erobring. Hendes Første var en Antinous, naar han taug, en Cicero, naar han talde, og en Halvgud, naar han sagde: "Julie, jeg elsker Dig!" Ej heller bedrog han hende. Han var virkelig fængslet af hendes Yndighed, saa at han ikke vilde høre nogen Koncert, i hvilken Julie ikke sang, kom paa intet Bal, hvor hun ikke dandsede, og besøgte ingen Promenade, som ikke forskjønnedes ved Julies Nærværelse. Han elskede tilforn Spil, men han opoffrede Julie Kortene. Han tilbragde ellers flere Timer af Dagen med sine engelske Heste; men over Julie glemde han Hestene. Man seer, at hans Kjærlighed var alvorlig. Maaskee vil man indvende, at man i Ridderalderen endnu har elsket alvorligere; men ethvert Aarhundrede har sin Viis. Og vi leve nu i det nittende. Vore Skjønne ere ikke længere saa vanskelige at tilfredsstille, som under Franz den Første, og sikkerlig vil ingen kaste sin Handske paa Manen af en opirret Løve, og befale sin Ridder, at hente den — vistnok af ingen anden Aarsag, end

end fordi højst sandsynlig ingen af vore nuvæ-
rende Riddere vilde adlyde slige Befalinger.

Julie var overbeviist om, at Forsten ikke
kunne leve uden hende. Kuns forekom det hen-
de besynderligt, at han altid talde om sit Hjerte,
og aldrig om sin Haand. Mange af hendes
Veninder ønskede hende allerede til Lykke med
en saadan Brudgom; men Brudgommen forkla-
rede sig bestandig ikke tydeligere. — Omsider
gav Julie ham sine Betænkeligheder at forstaae.
Den kjerlige Forste syntes fornærmet. "Ju-
lie tvivler om sin Yndigheds Magt?" raabde
han med Varme; "Julie vil bortbytte den fy-
rige Amor for den kolde Hymen? den forstes
venlige Smiil for den sidstes evige Rynker?
en Rosenkiæde for Slavelænker? O Julie!
Kjerlighed taaler ingen Tvang. Eet Ord —
og to Elskendes hele Lykfalighed er kuldkastet.
Havde vel Petrarka elsket sin Laura saa in-
derlig, havde han vel digtet en eneste af de op-
flammende Sonetter, som nu henrykke os, hvis
Laura havde været hans Kone? Saaledes som
han, bør man elske, og Julie fortjener en saa-

dan Kjerlighed.„ — Julie blegnede ved disse Ord. Forsten mærkede, at hans Philosophie slet ikke behagede hende, og holdt derfor inde. "I det mindste„ sagde han, "ville vi forlænge vor Kjerligheds Tid saameget, vi kunne; thi aldrig, aldrig, skjønne Julie, komme disse himmelske Timer tilbage.„ Men Julie kunde heri ikke blive enig med ham, og hun var ikke rolig, førend han gav hende sit Ord, at forbinde sig med hende ved et helligt Baand.

Efter dette Løfte troede han, at kunne tiltage sig Friheder, som Julie heller ikke negtede ham, saalænge han vedblev at være beskeden; men han blev Dag for Dag dristigere — og der gaves Øieblikke, da kuns Uskyldighedens Gudinde kunde redde Julies Dyd.

Julie øinede Faren, og drev paa, at Brylupsdagen blev berammet. Men lige indtil den Stund udtømde Forsten sin hele List, for at rokke Julies Standhaftighed. Dog omsonst! I det Øieblik, da hun, efter al Sandsynlighed, skulde have forglemt sig selv, forlod hun ham med strængeste Øiekast, at han omsider maatte opgive Haa-

Haabet, uden en Ægtemands Navn at blive lykkelig.

En Morgen, da Julie just var opvaagnet med Tanken om hendes kjære Første, overleverede man hende et Brev af følgende Indhold:

"De er elskværdig, Julie — men hvad er elskværdigere, end Friheden? Det koster mig Møje, at forlade Dem; men Tanken om et uopløseligt Baand falder mig endnu tungere at bære. Hjertet taaler ingen Tvang, og lader af at elske, naar det finder for godt. Hvad er altsaa Ægteskabsbaandet andet, end et ufordrageligt Aag? — De vil ikke elske paa min Viis, for Lykkelighedens Skyld at elske, saalænge Hjertets Tilbøjelighed varer — og lev De da vel! Kald mig troløs og meeneedersk, om De vil; men det er en gammel Bemærkning, at Elskendes Eeder ere skrevne i Sand, og at den letteste Vind bortvifter dem. I øvrigt vil det ikke, da De besidder saamange elskværdige Egenskaber, falde Dem vanskeligt, at finde en værdig Mand — som maaskee og besidder de

sjeldne Dyder: Troskab og Bestandighed! Der gives Phoenixer — men jeg er det, i det mindste i dette Stykke, ikke. Og desaarsag forurolliger jeg Dem ikke videre. Jeg forlader Moskva. Lev vel!

Første Karin.„

Julie skiælvede over sit hele Legeme, og faldt, efter de nye Didoners Maade, i Afmagt. Da hun igjen var kommen til sig selv, fandt hun et Slags Lindring deri, at forbande Mandspersonerne. De ere allesammen troløse, meeneedersте Skurke! Deres Hjerter ere Tigerhjerter. Under deres Tunge ligger Gift skjult. Deres Taarer ere Krokodilletaarer, og den, som troer dem, er uundgaaelig tabt.„ Med saadanne og lignende Farver afmalede den opbragte Julie Mandspersonerne. Slige Udtrykkere tilgivelige, men ere de og retfærdige? Ere da alle Mandspersoner støbte i een Form? Kunne da Alle svare for Een? Men Lidenskaben giør sjelden gode Logikere. Lettelig tage de Een for Alle, og Alle for Een.

Næste

Næste Dag var Julies Ulykke bekjendt i Byen. "Forsten har forladt Julie," hedde det, og Mandspersonerne traf paa Skuldrene, imedens Fruentimmerne ondskabsfulde loe, og, hver for sig, tænkde: "Mig havde han sikkerlig ikke forladt." — Hvorledes kunde Julie nu lade sig see? Hun hadede Verden, og kom ofte i flere Uger ikke udaf sit Værelse.

Nogle Uger efter denne Omstændighed lod Boris sig meldе hos hende. Efter en kort Betænkning befoel hun, at indlade ham. Den stakkels Boris! Pilene af Julies Veltalenhed traf ham, saavelsom de øvrige af hans Kiøn. Lig en overbeviist Forbryder maatte han høre paa de meest bittre Bebrejdelser. En anden i hans Sted havde maaskee ved et Hjekast gjort Julie stum og skamrød; men Boris elskede. Han var ikke kommen, for at beskæmme den fornærmede Julie.

Julie var tilfreds med hans Besøg. Hun ønskede, at see ham igjen — og lidt efter lidt tabde sig hendes Harme mod Mandspersonerne. Boris's kjerlige, ømme og ædle Hjerte, som

hun ikke saaledes havde lært at kjende i Verdens Tummel, som nu i fortrolig Underholdning paa hendes stille Værelse, gjorde Indtryk paa hende. "Hvorfore," raabde hun under Taarer, "hvorfore ligne ikke alle Mandspersoner ham? Kjerlighed vilde da ikke længere være os en Kilde til Jammer og Fortræd." — Boris benyttede dette Øieblik, og Julie gav ham sit Ord, at blive Hans — men under den Betingelse, at forlade Verden. "Den onde Verden fortjener ikke, at være Vidne til vor Lyksalighed," sagde hun; "dens daarlige Forfængelighed er mig forhadt. Lader os drage ud paa Landet, kjære Boris."

Mit hele Liv, svarede Boris, skal være opoffret din Tilfredshed, uforlignelige Julie. Gjerne vil jeg leve med Dig ved den yderste Kant af Verden, og aldrig ved en Bebrejdelse eller Klage bedrøve Dig. Din Villie skal være min Lov, og saaledes er det mig en hellig Pligt, at forekomme dine Ønsker, og ganske afhænge af Dig. — Boris bedrog ikke Julie — men Julie? — vi ville see.

De

De første sex eller syv Uger hensvandt for dem paa Landet, som en blid Dag. Den ædle Ægtemand var lykkelig i Besiddelsen af sin yndige Kone, og Julie belønnede hans Ømhed med en lige Kjerlighed. Begges Hjerter beseeledes af varmeste Lidenskab. Naturen selv syntes at tage Deel i deres Glæder. Overalt blomstrede den i Foraarspragt. Blomsternes Velluqt, Fuglenes Sang — alt nærede det omme Ægtepars Lykksalighed.

"Min Gud!" raabde Julie, "hvorledes kan man vel leve i Hovedstaden? Hvor er det mueligt, nogensinde igjen at forlade Landet? Der er intet andet, end Forvirring og Uro; her blomstrer Uskyldighedens rene Lykksalighed. Der herskr evig Tvang; her Roe og Frihed. Ach! kjere Boris" — med venlige Øjekast trykde hun hans Haand til sit Bryst — "ach! kjere Boris, kuns i landlig Roe, kuns ved Naturens Barm, kan en følesom Sjel nyde sin Kjerligheds hele Fylde."

Mod Enden af Sommeren bleve Julies Lovtaler over Landlivet allerede sjeldnere og koldere.

dere. Men da nu den kjedsommelige Høst fortrængde den skionne Sommer; da Blomsterne paa Marken og i Haverne henvisnede, Bladene faldt af Træerne, Fuglene trak bort, og det overalt blev kjedsommeligt og eensomt: saa tabde hun ganske Lysten, til længere at rose Landlivet. Boris mærkede, at hun begyndte at føle Kjedsommelighed. Sukkende tog han en Deel af den ny Heloise, og forelæsde hende et Sted deraf, om Lyksaligheden ved en gjensidig Kjerlighed. Julie hørde paa ham med Opmærksomhed, og sagde: "Fortræffeligt! men dog har Rousseau nok heri mere fulgt sin Indbildningskraft, end sin Overbeviisning. Virkelig var det godt, om det saaledes forholdt sig. Vistnok er Lyksaligheden af Kjerlighed det høieste af alle Goder; men kan det vel og altid vedvare? kan det vel og altid tilfredsstille Sjelen? kan det erstatte os alle andre Goder? Ach! det menneskelige Hjerte er umætteligt. Altid vil det noget Nyt — nye Ideer og Indtryk, som oplive og styrke dets Følelser. Den varmeste Kjerlighed, troer jeg, maa omsider i Eensomheden kolnes og tage af.

Man

Man behøver Sammenligninger, for værdigen at kunne bestemme Værdien af den elskede Gjenstand." — Sukkende svarede Boris: "jeg tænkte anderledes; dog — imorgen reise vi til Byen."

Julie viisde sig nu atter i Skiønhedens og Rigdommens pragtfulde ny Glands, paa den store Verdens Skueplads. Hun blev modtagen med Henrykkelse, og ved ethvert Fjed blomstrede Roser for hendes Fødder. Een Fornøjelse forjog den anden, een Forlystelse fulgde ovenpaa den anden, ligesom tilforn — kuns med den Forskjel, at hun nu, som Kone, kunde nyde Verdens Glæder med ulige større Frihed og Bequemhed, end ellers.

Hun aabnede sit Huus for Selskaber, og havde i det mindste firegange om Ugen Fremmede hos sig. Boris tang, og gjorde alt, hvad hun vilde. Hun følde Fiinheden i hans Adfærd, og belønnede ham derfor, naar de vare allene, med de meest henrykkende Kjertegn. "Finder Du ikke," sagde hun med et venligt Smiil, "at Stadens Forlystelser og Afvexlingen

gen i Gjenstænder paa ny oplive vor Kjerlighed? Mit ved Verdens Tummel trættede Hjerte udhviler saa gjerne i dine Arme.„ — Boris sukkede, men saa sagte, at Julie ikke hørde det.

En Aften, da Julie havde Selskab hos sig, saae Boris, blandt andre Giæster, ogsaa Forsten Karin træde ind. Han blev bleeg, og i hans Inderste rasede det hæftig; dog kom han sig igjen efter nogle faa Minuter, saa at han var istand, til at imodtage Forsten høflig. Men den hele Aften vogtede han sig, for at møde Julies Øjekast, for ikke at sætte hende i Forlegenhed; thi han befrygtede, hun vilde læse hans Hjertes Uro af hans Øjne.

Efter Maaaltidet, da Giæsterne vare borte, og Julie var allene med Boris, tog hun ham ved Haanden, og sagde smilende: „Mærkede Du, kjære Boris, med hvilken kold Høflighed jeg behandlede Forsten Karin? Det vilde være taabeligt, at stænge vore Dørre for ham. Lad kuns den letsindige Narcis føle, at han er mig aldeles ligegyldig, at mine forrige Daarskaber ej have efterladt ringeste Spoer i mit Hjerte, og at jeg

ikke

ikke har Aarsag til at frygte ham." — Boris kyssede hendes Haand, og tilstod, at han fandt hendes Adfærd meget fornuftig.

Efter nogle Dage, da der igjen var Selskab hos Julie, indfandt atter Karin sig. Han var munter, underholdende, vittig, og talde næsten ikke med andre, end Konen i Huset. Hvad Boris angik, da saae han næsten slet ikke paa ham; med eet Ord, han spillede en Mands Rolle af fineste Levemaade.

I den følgende Tid savnede man ham aldrig hos Julie. "Hvilket behageligt Huus!" skrege baade Mandspersoner og Fruentimmere; "Julie er en Engel," lagde hine til; "den elskværdige Første Karin udbreder Fornøjelse rundtomkring sig," sagde disse. Imidlertid begyndte man at gjøre Bemærkninger. Nogle betragtede Boris med Latter, andre med Skuldertræk. "Er det vel at undres over?" hviskede den ene den anden i Øret, "gammel Kjærlighed ruster ikke. Og nu er man langt sikkrere — Manden er et godt, stille Menneske — og alting er i Orden."

Bo-

Boris's Adfærd mod Julie forandrede sig slet ikke; men snart mærkede han en Forandring hos hende. Hun hensad ofte i dybe Tanker. Snart blev hun rød, snart bleeg. Hun søgde at skjule sin Uro, kastede sig ofte med Hæftighed om Boris's Hals, syntes at ville sige noget, og sagde ej eneste Ord. Den beskedne Boris tang ligeledes. Kuns da, naar han i Mørke gjennemvandrede sin Yndlingsallee, trillede Taarerne nedover hans Kinder.

En Dag, da han henimod Aften kom hjem, ilede han til sin kjære Allee. Det første, som her ved Indtrædelsen faldt ham i Øinene, var — Først en Karin, som sad med Julie paa en Græsbænk. Hendes Hoved laae op til hans Skulder, og hendes Øine vare hæftede paa Jorden. Først en kyssede hendes Haand, og sagde: "Du elsker mig, og jeg skal dog af Længsel døe i dine Arme? Julie, anstaaer det vel Dig, at adlyde usle Fordomme? Følg dit Hjertes Tilbøjelighed, følg —" Julie hørde en Raslen, og saae sig om — hun skiælvede af Skræk, da hun saae Boris. Men hvo er istand, til at beskrive den

ulyk-

ulykkelige Ægtemands Følelser? Hvad skulde han giøre? Fælde den Troløse? Afkøle sin Harme i hendes forræderske Blod, og siden vende Staalet mod sig selv? — Nej! Vel havde han at stride mod sin Rasenhed, men kuns for et Øieblik. Han modstod sit Hjertes opbrusende Tilskyndelser, og bleeg som et Liig, med Øinene vendte mod Himmelen, tilde han udaf Alleen.

Endnu selvsamme Aften erholdt Julie et Brev fra ham, af følgende Indhold:

"Jeg har ikke brudt mit Ord. Ingen Bebrejdelse, ingen Klage er kommen over mine Læber. Jeg troede min Kjerligheds Magt. Men jeg har bedraget mig, og — lider. Efter det, jeg har seet og hørt, kunne vi ikke længere leve sammen. Min Nærværelse skal ikke længere falde Dem besværlig. Ægtemandens Rettigheder ere et Aag, naar ikke Kjerligheden letter dem. Lev vel, Julie! — De er fri, Madame. Forglem, at De havde en Mand. Maaskee hører De aldrig mere til ham. Oceanet vil vidt adskille os. Jeg forlader Fædreland og Venner. Kuns den bittre Følelse af min Elæn-

 dighed

dighed vil ledsage mig. — I hosfølgende lille Pakke finder De en Fuldmagt, som sætter Dem i Besiddelse af min hele Formue. Endnu lægger jeg Billedet af min forrige Kone til — Dog nej! det kan jeg ikke skille mig ved. Med det vil jeg underholde mig, som med Skyggen af en fraskilt Ven — som med mit dsende Hjertes eneste og sidste elskede Gjenstand.«

Da Julie blev Boris vaer i Alleen, sad hun nogle Minuter maalløs — derpaa styrtede hun frem efter ham, nævnde ham noglegange ved Navn; men hendes Stemme skiælvede, hendes Fødder vilde ikke staae hende bi, mat og med usikre Skridt, slettende sig paa Forstens Skulder, forsøjede hun sig hjem. Da hun ikke fandt ham her, skjulde hun sit Ansigt med Hænderne, og kastede sig sukkende paa Sofaen. Omsonst bestræbde den paa Verden kloge Forste sig, for at berolige hende. Hun svarede ham ej eneste Ord.

Med skiælvende Haand aabnede hun Boris's Brev, og en Taarestrøm frembrød af hendes Øjne, da hun havde læst det. Forsten forsøgde paa,

paa, at fratage hende Brevet. "Nej," sagde hun med en fast Stemme, "De fortjener ikke at læse det. En ædel Mand har skrevet det. Taagen er nu adsplittet — jeg foragter Dem og mig selv. I øvrigt seer De mig nu forstdste gang, min Herre. Forføer andre, og udlee siden deres Svaghed; men glem og forlad kuns mig for bestandig. Jeg anklager Dem ikke videre. Min Ubesindighed allene fortjener at bære Skylden. Det kan ikke mangle Dem paa Fornøjelser i Verden; men De og Deres Lige ere mig fra nu af en Vederstyggelighed. Jeg tilsværger mig selv, at den forvoone Lastefulde skal aldrig for Fremtiden vove, at see mig lige i Øjnene. Forundres over denne pludselige Forandring, og troe den, eller troe den ikke, som De vil — mig er det uden Forskjel." — Med disse Ord forsvandt hun hastig i Sideværelset. — Førsten stod som forsteenet. Omsider slog han en høj Latter op — tvungen eller oprigtig? — iilde til sin Vogn, og kiørde paa Komoedie.

Da Julie hørde, at Boris var bortrejst, uden at have sagt, hvorhen, forlod hun strax Byen,

og begav sig atter ud paa Landet. "Her skulle mine Dage hensvinde i en sørgelig Eensomhed, sagde hun sukkende; "her, hvor jeg engang kunde være lykkelig! Med den bedste, ommeste Mand forlod jeg dig, kjære landlige Opholdssted, og allene — som en sørgende Enke — vender jeg nu tilbage; men dog med et Hjerte, som elsker Dyden. O! kuns dette trøster mig, kuns dette holder mig oprejst! Og aldrig vil jeg blive Dig utro, hellige Dyd! Stedse skal Du blive min Veninde. O! jeg vil see Dig, jeg vil kysse dit udtrykte Billede — i den uforglemmelige Boris's Træk!" — Hendes Taarer strømmede ned paa hendes Mands Portrait, som hun holdt i Haanden.

Deri maae man lade Fruentimmerne vederfares Ret: naar de engang af ganske Sjel have bestemt sig til noget, saa er deres Standhaftighed og Kraft i Udførelsen beundringsværdig, og de berømteste Helte i Selvovervindelse, hvis Navne Historien opløfter indtil Skyerne, maae heri dele deres Laurbær med dem.

Julie,

Julie, som nys ikke manglede synderlig mere til en moderne Lais, var nu et Mynster paa Dyd. Alle forfængelige Ønsker vare udslettede i hendes Barm, og hendes hele Liv var helliget Mindet af hendes dyrebare Ægtemand. Hun tænkde sig ham nærværende, hun udtømde sit Hjerte for ham. "Du har forladt mig," sagde hun, "og Du har Ret dertil. Jeg vover ikke, at ønske din Tilbagekomst. Kuns ønsker jeg dit Hjerte Roe. Forglem din Kone, hvis Mindet om hende foruroliger Dig. Vær lykkelig, ihvor Du end er. Mig omgiver stedse Erindringen af din Kjerlighed. Jeg vil ikke dø af Kummer. Nej! jeg vil leve, paa det dog mit Hjerte kan vedblive at vise Dig Troskab. Og maaskee føler Du, paa Grund af en hemmelig Sympathie, endog i en fjernet Fraskand, min Kjerlighed, og den giver dit Hjerte nyt Liv og ny Varme. Maaskee tilhvisker en medlidende Genius Dig i Sovne: "Boris er ikke allene i Verden." Dine kjerlige Øine aabne sig, og langt, langt borte, indhyllet i Taage, seer Du den sørgende Julie, hvis Aand, hvis

Hjerte følger Dig overalt. Maaskee — dog jeg ønsker, hvad jeg ikke tør ønske. — Nej! jeg vil elske Dig uden alt Haab. „ —

I Julies Sjel herskede nu en øm, mere sød end bitter Sørgmodighed. Enhver dydig Følelse er behagelig, og selv Angerens Taarer ere ikke bittre; thi Angeren er Dydens Morgenrøde.

Julie følde, at hun snart skulde blive Moder. En ny, hæftig Følelse gjennemtrængde hendes Inderste — skulde hun glæde sig eller bedrøves? — En Tidlang kunde hun ikke ordne sine egne Fornemmelser. "Jeg skulde blive Moder? Men Faderens glade Smil skal ikke modtage Glutten; Faderkjerligheds Taarer skulle ikke væde den! Arme, ulykkelige Barn! Faderløs træder Du ind i Verden, og Kummerens Billede er den første Gjenstand, som fremstiller sig for dine Øine! Dog, som Himlen behager! Jeg erholder her en ny Forpligtelse til at leve og lide. Velkommen da, kjere Barn! Mit Hjerte skal elske Dig med dobbelt Ømhed. For din Skyld og ved Dig vil jeg berolige mig,

og

og din spæde Sjel skal ikke vanskabes ved Klager og mørke Hjekast. Kuns Kjerligheden venter Dig i mine Arme, og med din Fødselstime begynder'et nyt Liv for mig.«

Hun belavede sig nu med Iver paa den hellige Moderstand. Emil, denne eneste Bog af sit Slags, kom aldrig af hendes Hænder. »Jeg var ingen god Ægtekone,« sagde hun sukkende, »jeg vil i det mindste være en god Moder. Forsømmelsen af den ene Pligt vil jeg søge at udsone ved en tro Opfyldelse af den anden.«

Hun talde Dagene og Timerne til hendes Forløsning. Allerede iforvejen elskede hun det huldrige, endnu ufødte Barn. Allerede iforvejen kyssede hun det, og nævnde det med de ømmeste Navne. Enhver af dets Bevægelser skaffede hende den meest levende Glæde.

Omsider fødte hun en Søn, den skionneste Dreng, Faderens og Moderens foreenede Billede. Hun følde hverken Smærter eller Svaghed. Henrykkelsen betog enhver anden Fornemmelse. I hendes Hjerte aabnede sig en ny

Kilde til de reneste, helligste og meest ubeskrivelige Glæder. Hendes Øie trættedes ikke ved at see paa Gutten. Hendes Tunge gjentog tusindegange de meest smigrende, kjerligste Navne. Med sin Kjerligheds fulde Varme oplivede hun hans spæde Sjel, og indgiød sit eget Hjertes ømme Følelser i hans. Behøver jeg vel at sige, at hun selv gav ham Bryst?

Det forekom hende nu, som om alting omkring hende var blevet venligere. Tilforn kom hun næppe udaf sit Værelse; thi ved Synet af den umaalelige Himmel og den vide Jord, vaagnede Følelsen af hendes eensomme, forladte Tilstand med ny Styrke. "Hvad er jeg i Skabningens vide Omfang?" spurgde hun sig selv, og hensank i dyb Eftertanke. Flodernes og Skovenes Raslen forsagede hendes Tungsindighed, og Fuglenes glade Spog misbagede hende. Nu derimod forholdt alting sig anderledes. Hun iilde med sin lille Yndling i fri Luft, saasnart hun kunde. Solen skinnede

nu

nu skionnere, saasom den bestraalede hendes Søn; Træerne syntes at bukke sig ned, for at omfavne den huldrige Dreng; i Bækkens raslende Lyd hørde hun kjerlige Smigerord for ham, Fuglene og Sommerfuglene spogede og flaggrede kuns for at forlyste ham. Hun var Moder.

Den store Verdens Glæder, som hun tilforn havde sat saastor Priis paa, syntes hende nu som en bedragersk Taage, i Sammenligning med de ægte, Sjel og Hjerte styrkende Modersglæder. Ach! hun vilde have været fuldkommen lykkelig, hvis ikke Tanken om den bekymrede Boris havde lagt tungt paa hendes Hjerte. "Jeg nyder den største Fornøjelse," klagede hun, "Glædestaarer væde mine Kinder, imedens han gjennemvandrer Verden i en sorgelig Eensomhed. O! hvilken Engel underretter ham om hans Kones Forbedring. Ja, jeg er ham igjen værdig. For den alvidende Guds og Menneskenes Øine vover jeg at sige: at jeg nu er ham værdig! — Men han veed det ikke.

Han troer, at jeg hviler i den Lasefuldes Arme, han anseer mig for en Fiende af Dyden. — O! om han kuns for et Øjeblik vendte tilbage, for at see sin Søn! Han maatte gjerne sige: "Du fortjener ikke, at glædes ved ham," og fratage mig ham. Gjerne vilde jeg undvære al Trost, for at troste ham, — gjerne vilde jeg være ulykkelig, naar jeg kuns derved kunde gjøre ham lykkelig!" —

Imidlertid opblomstrede den lille Boris som en Rose. Han løb allerede omkring paa Engen, kunde allerede sige: "jeg elsker, holder saameget af Dig, gode Moder!" forstod allerede paa det ømmeste at karessere hende, og med sine smaae Hænder at aftørre de Taarer, som ofte frembrøde af hendes Øjne.

En skjøn Majdag, da Mindet om hendes Ægteskabs første Foraar just ret levende var vaagnet i hendes Sjel, gik hun med sin lille Boris ud paa Marken. Hun satte sig paa en grøn

grøn Høj, tæt ved Vejen, og imedens Drengen løb omkring hende og legede, trak hun Boris's Billede opaf Barmen, og underholdt sig med det. "Er Du vel endnu den samme?" raabde hun. "Ach! nej, sikkerlig ikke! Da Du sad for Maleren, saae Du kjærlig til mig, og var lykkelig og glad. Og nu, nu —" Bedrøvelsen malede sig i hendes Aasyn — længe sad hun i dybe Tanker, og en let Søvn tillukde omsider hendes Øine.

En bedrøvet Sjel seer og i Drømme frygtelige Billeder: og saaledes drømde Julie, som om der laae et vidt, aabent Hav for hende, der brusede frygtelig under sorte, skrækfulde Skyer. Lynild og Torden forøgede det Rædsomme i Skuespillet, og et Skib drev om, uden Master, paa det rasende Hav. Snart forsvandt det i den skummende Afgrund, snart kastedes det igjen til Skyerne, for strax derpaa for stedse at begraves i Bølgerne. Ulykkelige Søemand!

— Ju-

— Julies følelsomme Hjerte blødte, da paa eengang en mægtig Bølge kastede et Liig paa Land. Hun iler ham til Hjelp; hun søger igjen at kalde ham tilbage til Livet, og under disse Bestræbelser kjender hun — Boris — død, kold, aflivet holder hun ham i sine Arme. — Skiælvende og aandeløs vaagner hun, og — Boris staaer for hende. Fuld af Liv og Kjerlighed styrter han i hendes Arme, for aldrig igjen at skilles fra hende.

Jeg siger intet Ord videre om denne eneste, sjeldne Scene. Intet Ord om de første Minuters veltalende Taushed, og de derpaa følgende, umiddelbar fra Hjertets Grund frembrydende Glædestoner! Intet Ord om Henrykkelsens og Glædens Taarer! Intet Ord om Boris's Følelser, da Julie forførstegang ledte sin Søn til ham, og den Lille, undervilst af Naturen,

turen, klappede ham, imedens han smilende saae hen til sin Moder.

Men hvorfra kom Boris saaledes paa eengang? — Han var i nogle Aar reist omkring. En tro Ven havde imidlertid tilmældt ham alt, som angik Julie. Omsider, da han ikke længere kunde imodstaae den Overbevisning, at hun endnu elskede ham og Dyden, var han ilet tilbage til sit Fædreland, for at forsikre sin tro Kone, at han aldrig havde ladet af, at tilbede hende.

Siden den Tid leve de nu paa Landet, som det lykkeligste Ægtepar. Den øvrige Verden angaaer dem ikke. Boris er den samme, han tilforn var — en virksom Ledsager; og Julie viser ved sit Exempel, at ofte under en Kones Ungdoms-Letsindighed slumrer den meest ophøjede Dyd.

Boris's Ømhed tillader ikke, at hun afmaler sin forrige Karakter med sorte Farver. "Du var født„ sagde han, "for at blive dydig. En overdreven Behagelyst, Frugten af en forvendt Opdragelse og slette Exempler, var allene Skyld i din Vildfarelse. Du behøvede kuns engang at kjende Værdien af den sande Kjærlighed og Dyden, for forstedse at hade Lasten. Du undrer Dig maaskee over, hvorfor jeg altid har tiet, og aldrig sagt Dig noget om Følgerne af din Letsindighed; men jeg er overbeviist om, at Bebrejdelser snarere forhærde, end blødgiøre Hjertet. Om Kjærlighed og Taalmodighed fra Mandens Side er i slige Tilfælde det meest virksomme Middel. Jrettesættelser og Dadel havde bragt Dig til at troe, at jeg var skindsyg. Du vilde have troet Dig fornærmet, og vore Hjerter havde maaskee for evig adskildt sig fra hinanden. Følgen har retfærdiggjort min Formening. Skilsmisse syntes mig omsider at være det sidste Middel, som jeg burde anvende til din Forbedring.

bedring. Jeg overlod Dig til dit eget Hjertes Dom — visnok ikke med koldt Blod, ikke uden den mest nagende Kummer; men en Straale af Haab holdt mig oprejst, og — har heller ikke skuffet mig. Du er nu min, ganske og for evig. " —

Ofte ivrer Julie mod Konerne. Boris forsvarer dem. "Troe mig, kjere Julie," siger han, "Mændene ere forstørstedelen Skyld i, naar Konerne ere lastefulde, og de sidste ere hartad altid kuns af den Aarsag slette, fordi de første ikke ere bedre."

Boris og Julie ere i mange Ting af forskjellig Mening; men deri stemme de fuldkommen overeens, at Tilfredsheden hos lykkelige Ægtefolk og Forældre er det største Gode paa Jorden.

Følgende til Nytte og Moerskab tjenende Bøger faaes hos Forlæggeren, J. R. Thiele, i store Helliggeiststræde No. 150 og 51.

Erik og Abel, Konger i Danmark, et fædrelandsk Sørgespil i 5 Akter, oversat ved T. R. Thiele, indh. 28 Sk.

Naturlære for Fruentimmere, af T. R. Thiele, med Fortale af Justitsraad og Professor Th. Bugge, 28 Sk., indb 40 Sk.

Arvieux's interessante Rejsebeskrivelse; 6 Dele, 2 Rd., i Velskb. 2 Rd 72 Sk.

En Faders Reise med sine to Sønner igjennem hele Tydskland. En nyttig Læsebog; oversat ved T. R. Thiele. 2 Dele, med 2 Landkort. 80 Sk. indb. 1 Rd. 8 Sk.

Vinteraftenens Tidsfordriv eller 27 morende og lærerige Historier i de 6 Vintermaaneder. 1 Rd. indb. 24 Sk. mere.

Lindor og Elise, en original dansk Fortælling, af E. Balling. 48 Sk., indb. 64 Sk.

Franz Donner, eller en ond, lastefuld Faders gode, dydige Søn. 12 ß.

Forpagteren Frohof, eller Velgiørenhed indbringer rige Renter. 12 ß.

Friderich Weinhard, eller den forbedrede Lastefulde. 16 Sk.

De vare Brødre, en sjelden Historie. 16 Sk.

Mathilde von Erdingen, eller den i sin første Barndom af Munke bortrøvede, og som Munk opdragne Pige. 12 ß.

Buesytten, en Historie fra Ridderalderen, et Mønster paa sjelden barnlig Kjerlighed. 12 Sk.

(Disse 6 sidste Historier overlades, naar de kiøbes samlede, for 4 Mk. 8 Sk., og de, som mangle een eller anden, og foreviise de øvrige, faae de mangiende en Fjerdedeel ringere.)